

Gyáfrásné Muhoray Andrea
A Szászberek Sportegyesület
múltja és jelene
1938-2013

Gyáfrásné Muhoray Andrea
A Szászberek Sportegyesület
múltja és jelene
1938-2013

'75

Gyáfrásné Muhoray Andrea
A Szászberek Sportegyesület
múltja és jelene
1938-2013

*A KÉZIRATOT ÁTTEKINTETTE
ÉS TANÁCSAIVAL A KÖNYV LÉTREJÖTTÉT TÁMOGATTA:
Varga Ferenc*

AZ ANYAGGYŰJTÉSBEN RÉSZT VETTEK:
Alapi József, Danyiné Szijjártó Magdolna, Göblyös Renáta,
Nagy Melitta, Ónodi Zsuzsanna, Simó Nilla,
Szűcs Enikő, Szűcsné Kövér Szilvia, Vasas Cintia

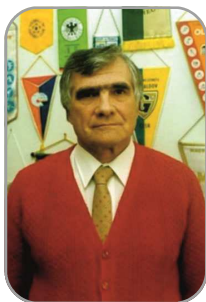
FÉNYKÉPEK, DOKUMENTUMOK:
Bali János, Bezzeg László, Földi György, Gortva Marína,
Gortváné Kovács Ágnes, Göblyös Menyhért, Gyáfrás László,
Horváth Jánosné Nagy Éva, Kovács Tibor, Koczka Imre,
Laki Imréné, Lázár Jánosné, Nagy Zoltán, Pető Béla,
Pető Miklós, Rozsnyai Lajosné, Sípos Dániel,
Sziráki Istvánné, Varga Ferenc

ISBN 978-963-12-0096-6

© Gyáfrásné Muhoray Andrea,
Szászberek Sportegyesület, 2014

Tisztelt Olvasó!

Kedves Sportbarátaim!

Megtiszteltetésnek tartom, hogy köszönhetem a 75 éves Szászberek Sportegyesület valamennyi kedves olvasóját, sportembereket, sportbarátokat. Úgy vélem, a sporttörténeti könyv elsősorban szászbereki sportszeretők részére készült, de a sporttól kissé távolállók érdeklődését is felkeltheti.

Szászberek labdarúgása. Ez a két szó így együtt, egybe-forrva ma is mágikus, varázslatosan hangzó fogalom a településen. Nem tudott nimbuszán annyit rombolni az elmúlt néhány évtized, és nem tudjuk annyiszor szidni, szapulni, gúnyolni, hogy elveszítse különleges vonzerejét, méltóságát és gazdag tartalmát. Szászberek labdarúgása 75 éve él, és bizonyára élni fog!

Nem túlzás, Szászberek sportját, elsősorban labdarúgását, meglehetősen jól ismerem. A Megyei Labdarúgó Szövetség közel két évtizedes főtítkáráként számos esetben tárgyaltam Laki Imre sportbarátommal, más szászbereki sportvezetőkkel a hogyan tovább dolgairól. Ma is figyelemmel kísérem Szászberek labdarúgását. Örülök, hogy előterjesztésemre Laki Imre az elsők között kapta meg (1993) a Jász-Nagykun-Szolnok Megye Labdarúgásáért Dicséző Oklevelet. Szerencsémnek tartom, hogy a megyei labdarúgó bajnokság „Jászsági” csoportjában szerzett bajnoki címmel járó oklevelet és aranyérmeket én adhatam át hazai környezetben (2000) a szászbereki játékosoknak és edzőjüknek.

Gyáfrásné Muhoray Andrea, középiskolai tanárnő javára írom: mielőtt a jubileumi sporttörténeti könyv megírásához fogott volna, Alapi József, SE elnök, polgármester társaságában családi otthonomban felkerestek. Tanárnő egyértelműen meggyőződött: a helyi sportegyesület 75 éves történetének megírásához nagy elszántsággal, széleskörű forrásanyagokra, idősekkel és fiatalokkal történő elbeszélgetésekre támaszkodva kíván hozzáfogni. Megkeresésük is ebbe illeszthető.

Úgy vélem, a könyv sporthelytörténeti igényességgel íródott, amely kötetbe gyűjtött sportolósorsokról is szól. Szászberek viszonylatában mindenképpen egyedüli úttörő munka, amely olyan kalauzul szolgáló írásmű, ami híd lehet a múlt, a jelen és a jövő sportemberei számára.

Nos, ez előbbiekre is figyelemmel, jó szívvvel ajánlom valamennyi kedves olvasó, sportember figyelmébe a sporttörténeti kiadványt. Őszintén remélem, hogy a könyv megjelenésével sikerül az érdeklődők számára hasznos ismereteket nyújtani.

*Varga Ferenc
egykor MLSZ elnökségi tag,
Megyei LSZ főtitkár*

*„Nem vagyunk olyan gazdagok,
hogy múltunk kedves emlékeiről lemondhatnánk.”*

(Kürti Béla)

Tisztelt Olvasók! Kedves Sportbarátok!

Bevezetőként Szent-Györgyi Albert, Nobel- és Kossuth-díjas orvos sporttal kapcsolatos írásából idézek: „A sport elsősorban szellemi fogalom. Egy sportcsapat a társadalomnak kicsinyített képe, a mérkőzés az életért való nemes küzdelem szimbóluma (...) a játék alatt tanítja meg a sport az embert rövid idő alatt a legfontosabb polgári erényekre: összetartásra, az önfeláldozásra, az egyéni érdek teljes alárendelésére, a kitartásra, a tettekézségre, a gyors elhatározásra, az önálló megítélésre, az abszolút tisztességre és mindezekelőtt a „fair play”, a nemes küzdelem szabályaira.”

Egy közmondás szerint: „A múltat a jelenben kell tisztelni és megtartani a jövőnek”. Nos, Szászberek Sportegyesülete 2013-ban ünnepelte fennállásának 75. évfordulóját. Ez alkalomból a Szászberek Sportegyesület elnöksége egy jubileumi évkönyv kiadásáról döntött. Alapi József, a Sportegyesület elnöke, a település polgármestere rám bízta a sporttörténeti könyv megírását. A megbízást megtisztelőnek, szépnek, de egyben félelemkeltőnek tartottam.

Szászberek sportja elsősorban a labdarúgásban gyökerezik, így hát többnyire a labdarúgás 75 éve elevenedik meg ebben a könyvben.

A futball szinte egész életemben szerepet kapott a bátyáim, majd a férjem által. Mégis a könyv írása során végig kavarogtak bennem olyan érzések, gondolatok, hogy vajon eleget tudok-e tenni az elvárásoknak, hiszen nem könnyű feleleveníteni, megörökíteni a település sporttörténetének háromnegyed százados eseményeit úgy, hogy az a sokszínű igényeket, elvárásokat kielégítse.

Az elbeszélések színes kavalkádja, a gyűjtőmunka gyarapodása, egyre jobban felkeltette kíváncsiságomat, amely végig felhajtóerőként hatott rám a könyv írása közben.

A magyar labdarúgó válogatott 1938-ban érte el addigi eredményeinek legnagyobb sikerét a világbajnoki ezüstérem megszerzésével. Érdekesnek tartom, hogy éppen a nagy esemény időpontjában, 1938-ban alakult meg a szászbereki sportegyesület.

A szászbereki labdarúgás létezése óta mindig népszerű volt, kedvezően dominálta a település közösségformáló erejét. A 75 év alatt a szászbereki játékosok, sportvezetők, szurkolók lelkesedése, lokálpatriotizmusa több mint figyelemre méltó.

Sokat köszönhetünk azoknak a labdarúgóknak, sportszakembereknek, sportvezetőknek, mecénásoknak, szurkolóknak, akik idejüket, energiájukat nem kímélve, nem egyszer a kilátástalan anyagi körülmények ellenére is életben tartották Szászberek labdarúgását.

Úgy vélem, a múlt nemcsak megismerhető, meg is őrizhető. „Hiszen, aki a dicső múltat nem becsüli, a jövőt nem érdemli.”

A Szászberek Sportegyesület elnöksége éppen a fenti gondolatoknak kívánt eleget tenni, amikor a jubileumi könyv megjelenéséről döntött.

Tisztelt Olvasók!

Kedves Sportbarátok!

Szeretném remélni, hogy a Szászberek Sportegyesület 75 éves történetéről írt jubileumi könyv egyfajta kapocs lesz majd a múlt, a jelen s a jövő sportbarátai számára, hiszen a település történetének valamennyien alakítói voltunk és vagyunk.

Köszönöm mindenkinek a munkámhoz adott biztatást, segítséget!

Gyáfrásné Muhoray Andrea

Kedves Olvasók!

Tisztelt Sportbarátok!

Egy 75 éves sportegyesület elnökének lenni nagy dicsőség, megtiszteltetés, ugyanakkor komoly kihívás is egy olyan sportegyesületet irányítani, amelynek megannyi remek focista volt tagja az elmúlt évtizedek alatt. A múlt kötelez: hogy legyen jelenünk és lehetőség – remény – a jövőnkre.

A könyv anyagának összeállításakor megmozdult az egész falu, együtt „keresgélt” az egész település; hiszen nálunk nem nagyon van olyan nagyszülő, szülő, feleség, akinek unokája, fia vagy férje ne rúgta volna a bőrt.

Álljunk meg a könyv olvasásakor egy pillanatra és gondoljunk, emlékezzünk mindazokra, akik már nincsenek velünk, de a Szászberek Sportegyesület elmúlt 75 esztendejében tevékenyen részt vettek.

Nyugodjanak békében!

Nagyon köszönöm mindenkinek a könyv elkészültéhez nyújtott segítséget, a jó szót, a támogatást!

Külön köszönettel tartozom a könyv írójának – *Gyáfrásné Muhoray Andreának* – áldozatos munkájáért, *Varga Feri bácsinak* azért a sok jóért és szeretetért, amit Szászberekről, a szászbereki fociról elmondott. Végül, de nem utolsó sorban ezúton is megköszönöm kolléganőmnek, *Szűcsné Kövér Szilviának*, hogy a többi között a könyvkészítést is koordinálta.

Hajrá Szászberek!

Alapi József
SE elnök

I.

Szászberek rövid története

A XV. század első felében még községi jogállású települést 1489-ben már mezővárosként említik. Ezt a rangot nem sikerül megőrizni, a XVI. század elején ismét faluként tűnik fel. 1552-ben, a törökök feldúlták, de 1553-54-ben lakói új telepésekkel kiegészülve, visszatértek és a falut újjáépítették. A török hódoltság alatt kezdetben a hatvani, az 1570-es évektől a szolnoki szandzsákhöz tartozott. A hódoltság idején lakott hely volt, de az 1680-as években elnéptelenedett a török-tatár pusztítások miatt. A XVIII. században a pusztán néhány zsellér család élt. 1828-ban ismét lakatlan helyként említik, azonban a század közepétől több mint ezer főre emelkedett az itt élők száma.

1878 körül, a báró Kohner család kezére került a szászbereki határban levő Alsó- és Felső-Szászberek, illetve Daruhát. Ezután lélekszáma folyamatosan emelkedett, melyben szerepet játszott új birtokosainak egyre több munkást kívánó, nagyüzeminek is mondható, – kisvasúttal ellátott – uradalmi gazdálkodása.

A pusztza községgé alakulása előtt Besenyszöghöz tartozott, noha a két világháború között a szászbereki lakosok kérték önállóságuk ki mondását. A kérés akkor még nem teljesült.

A szászbereki tanyavilágot övező települést 1944. november 4-11. között vették birtokba a szovjet csapatok. Az 1945-ös földreform során 218 családnak 1900 kh földet osztottak ki.

1948. július elsejétől Besenyszögről biztosított jegyzői kirendeltség működött a településen. A belügyminiszter 1949-ben engedélyezte Besenyszögtől való elszakadását, így Szászberek önálló községgé lett. A Községi Tanács 1950. október 24-én alakult meg.

A településen 1950 előtt a Stefánia Szövetség és a Kalász Leánykör működött. A községben a Kohner-kastély 1901 körül épült, eklektikus stílusban.

A község jelenlegi lakossága alig haladja meg az ezer főt.

II.

A Magyar labdarúgás történetének fejezetei és a Szászberek Sportegyesület megalakulása

1879-1896: A kezdet

1897-1900: Az első lépések

1901-1910: Megalakul a Magyar Labdarúgó Szövetség – az alapozás évei

1911-1914: A virágzás kora

1914-1918: Az első világháború

1919-1920: Kritikus évek

1921-1930: A labdarúgás nemzeti sporttá válik, profizmus

1931-1940: A profizmus válsága és a Nemzeti Bajnokság

1941-1944: A hanyatlás és a második világháború

1945-1949: Központi irányítás

1950-1956: Átalakítások és sikerek;

1957-1960: Néhány lépés előre

1961-1970: Még tart a lendület

1971-1980: Váltakozó szerencse

1981-1990: Fent és lent

1991-2013: Az utóbbi időszak

A fejezetek közül kiemelkedik az 1931-1940 közötti időszak. Ugyanis 1938-ban a magyar labdarúgó válogatott a franciaországi labdarúgó világbajnokságon ezüstérmét szerzett, Olaszország-Magyarország 4:2.

Ugyanebben az évben, 75 évvel ezelőtt, alakult meg a sportegyesület Szászbereken. Ezzel egyidejűleg újtárra indult a futball-labda a településen.

III.

A Szászbereki SE megalakulásának kezdete

Szászbereken szervezett sportéletéről az 1930-as évek második felétől beszélhetünk. Akkoriban dr. Kohner Adolf báró (Pest, 1866. 04. 26. – Budapest, 1937. 01. 30.) birtokában volt az uradalom. A báró halála után örökösei (Kohner Istvánné és a két kiskorú, Kohner Erzsébet és Kohner Éva) szászbereki birtokukat és rezidenciájukat meg tudták tartani, még jelentős földterületük volt a település határában. Visszaemlékezések szerint, 1938 táján, a nagybirtok megszűnésével egy jóléti gazdaság alakult. A Kohner uradalomban kertészként dolgozó Sipeki már foglalkozott a sporttal, a futballal, ő szorgalmazta, hogy jöjjön létre egy futballcsapat. A gazdaság vezetője, Terlanday Sándor nagyon szerette a sportot, áldásos tevékenységével alakult meg a sportegyesület. Utazási költséggel, sportfelszerelésekkel igyekezett támogatni a sportegyesületet. Még azt is megtette, hogy Szolnokról fogadott labdarúgóedzőt a futballisták trenírozására.

Ebben az időben a Levente Katonai Előkészítő Mozgalomban sportolhattak, futballozhattak a fiatalok. A Levente Labdarúgó-bajnokságban több mint 800 csapat, mintegy 10 000 fiatal labdarúgó vett részt országos viszonylatban. Ám a háború folyamatai miatt nagy részük a frontra került.

Visszaemlékezések szerint, Terlanday Sándor leventecsapatával bajnokságot is nyert labdarúgásban. Terlanday, a II. világháború végéig foglalatostkodott az egyesülettel, majd átadta a stafétabotot Tivadar Jánosnak.

IV.

A szászbereki sporttelep (futballpálya) a világháború után

A világháborút követően Magyarországon a háború okozta sebek gyógyításával, a romok helyreállításával, az újjáépítés megkezdésével párhuzamosan megkezdődött a sport, ezen belül elsősorban a labdarúgás újraindítása.

A 2013. évi sportadatbázis szerint megyénkben a sportegyesületek, sportkörök száma 190. A stadionok, sportpályák száma 108. Ebből – 70 települést figyelembe véve – 108 stadion, illetve sportpálya van.

A szászbereki sportpálya létrehozásáról, az 1948/1950-es besenyszögi közgyűlési jegyzőkönyve a következőképpen számol be:

„A képviselőtestület egyhangúlag kimondja, hogy a Felsőszászberek pusztai...szervezet részére sportpálya létesítése céljából iff. Pinczi Leopold felsőszászbereki lakos által átengedett fél ház helyéért-mely 3583 kiosztási sorszám alatti ...- cserekártalanításként átadja a község részére juttatott 3581. kiosztási számú 600 négyzetméteres terület fele részét, miután a sportpálya létesítése közérdekből és sportfejlesztés céljából kívánatos és szükséges, a községnek ezen terület jövedelmet úgyszem hozott, miután az nem is hasznosítható.”

A szászbereki sportpálya azonban nemcsak a hazai mérkőzéseinknek adott otthont, hanem más csapatoknak is. Így például 1944 decemberében a szászberki futballpályán, amely bizonyára nem szabványmeretű és hitelesített pálya volt, a településen állomásozó szovjet páncélos egységből létrehozott labdarúgók ellen Újszásznak labdarúgócsapatot kellett kiállítania. A két labdarúgócsapat közötti koordinációt, tolmácsolást a szászberki Szakál András végezte a páncélos egység parancsnokától kapott megbízás alapján.

Az Újszásziaknak, Bakó Jenő, Krutila József, Mihályi István, Kelemen Pál és Katona Károly jóvoltából sikerült a kor legütőképesebb csapatát „összehozni”, amely 2-1 arányú győzelmet aratott. A csapatösszeállítás a következő volt: Kertész István – Vágó Dezső, Király István, Mihályi István – Kelemen Pál, Hájos Endre – Szegedi Kálmán, Katona Károly, Nagy Imre, Hőgye Mihály, Földesi Ferenc.

Hőgye Mihály játékaival döntően hozzájárult a győzelemhez. A mérkőzés után, a vesztes csapat részéről harag nem volt, még 3 kg chicagói húskonzervet is kaptak az újszásziak a szovjet páncélos egység vezetőitől. (A felsorolt vezetők és játékosok közül már csak Király István él).

(Figyelmet érdemlő, hogy Katona Károlynak az a dr. Katona Károly az unokája, aki a közelmúltban Szászberek kiváló labdarúgója volt.)

V.

A világháború befejezését követő labdarúgóedzések, a sportágat irányító szervezetek létrejötte

A háború befejezése után, ha fokozatosan is, de megkezdődtek az edzések, a bajnokságok megszervezésre kerültek. A labdarúgócsapatok megyénkben is gomba módra szaporodtak.

A modern magyar labdarúgást végigkíséri az a gyakorlat, hogy a magyar nemzeti bajnokság rendezési joga a Magyar Labdarúgó Szövetség (MLSZ) feladata. Az alsóbb szintű bajnokságok szervezését, rendezését a területi (megyei) labdarúgó szövetségekre bízták.

Területi bajnokságaink gondozása, az 1948. 07. 21-én, szolnoki székhellyel, a Közép-magyar Labdarúgó Alsövetség (KÖLASZ) feladata volt. Megválasztásra került a KÖLASZ Játékvezető Testülete (JT) is.

Szolnok Megyei Tanács 1950. évi megalakulása után, létrehozta a Testnevelési és Sport Alosztályát, majd a Szolnok Megyei Tanács Végrehajtó Bizottsága kinevezte Csík Béla személyében az alosztályvezetőt. A Szolnok Megyei Néplap 1951. február 21-i száma szerint, „Megalakult a megyei testnevelési és sport bizottság” (MTSB). Az MTSB sorra alakította a különböző sportágak megyei társadalmi szövetségeit. Így került sor 1951. február végén a MTVB mellett működő Megyei Társadalmi Labdarúgó Szövetség létrehozására, amelynek élére dr. Várhelyi Béla került. Az MTSB irányításával, 1951. februárban elkészült a 14 csapatos megyei labdarúgó bajnokság versenykiírása és sorsolása. 1951. március 04-én kezdetét vette az 1951. évi új rendszerű megyei bajnokság. A járási, városi tanácsok végrehajtó bizottságainál működő Testnevelési és Sport Bizottságok is – megyei segítséggel – létrehozták a Társadalmi Labdarúgó Szövetségüket, és április elején beindították bajnokságaikat.

Szászberken is újra talpra kellett állítani a sportegyesületet, melyben tevékenyen részt vett többek között Pető Béla, Konka Gábor, Tivadar János és Laki Imre.

VI.

A szászbereki sportegyesület névváltozásai

A település sportegyesülete több esetben is névváltozáson ment át. Forrás hiányában, csak szájhagyományokon alapuló visszaemlékezésekre hagyatkozunk.

Minden valószínűség szerint, a sportegyesület 1938. évi megalakulásától Szászberek önálló községként történő megalakulásáig, Felsőszászberek Sportkör néven szerepelt.

1950-től napjainkig: Szászberek SK; Béke Mg. Tsz. Szászberek SE; Szászberek–Szászakku SE. A rendszerváltozás óta, a termelőszövetkezet megszűnésétől Szászberek SE néven szerepel.

VII.

Futball Szászberken 1950-től napjainkig

1. A „Szászberek Béke Mg.Tsz. Sportegyesület”
életének forradalmi időszaka, sikerei

Laki Imre neve több mint fél évszázada forrott össze a Szászberek Sportegyesülettel, hiszen a világháborút követően fáradságot nem kímélve több társával együtt igyekezett helyreállítani a szászbereki futballt.

Erről a következőképpen számol be az Új Néplap:

Laki Imrét „leszerelése után szíve természetesen visszahúzta szülőföldjére, mígnem egy rendkívül kellemetlen hátcsigolya sérülés miatt fél esztendeig csak a partvonal mellől szurkolhatott társainak. Pedig, mint a Messiást, úgy várták Szászberken. Vele kiegészülve sem ment azonban '57 őszén csapatának, így az akkori vezetők négy fordulót követően feloszlatták az együttest. Egyetlen hét elegendő volt, hogy Tivadar Jánossal (a vasútállomás főnöke volt) és Csajbók Józseffel új gárdát toborozzon, és a szövetség beleegyezésével folytathassa a gárda a bajnokságot. Ettől az időponttól, azaz 1957. szeptember 16-tól Laki Imre neve egybeforrt a szászberki csapat edzői kispadjával.”

1950-ben még Felsőszászberek néven futó csapatunk a Középmagyar Labdarúgó Alszövetség bajnoki táblázata szerint a 8. helyen végzett a bajnokságon, 1953-ban pedig már az 5. helyet is sikerült elérni.

Az 1960-as évektől egyre fontosabbá vált a sport településünkön. A község vezetői rendkívül sokat munkálkodtak azon, hogy a testmozgás mindennapi tevékenységgé váljon a falu lakói számára.

Az 1962. évi jegyzőkönyvek arról számolnak be, hogy a leginkább támogatott szakosztály az asztalitenisz, a röplabda és a sakk mellett a labdarúgás volt. Konka Mátyás, az akkori gazdaságvezető a gazdasági beszámolójában a következőképpen fogalmaz: *„A szakosztályokra fordított kiadások alakulása, a labdarúgó szakosztálynál többletkiadást ered-*

ményezett, amelynek oka a rendezvények távolsága, és az utazással kapcsolatos költségek. Ennek megfelelően a betervezettet alapul véve, többletfelhasználás történt (...) Sok kiadást eredményez a felszerelések tisztántartása, mosatása, a játékosok szállítása". Ugyanebben a beszámolóban kitér azonban arra is, hogy miféle hiányosságai vannak a sportkörnek, például arra, hogy szükséges volna az egyéb szakosztályok rendszeres működtetése, valamint, hogy a tagdíjak befizetése elmaradt, s ezt a problémát is orvosolni kellene. Ekkor, mint ahogyan az az 1962. december 28-i jegyzőkönyvben áll, a jóváhagyott évi előirányzat a következő volt: asztalitenisz (200 Ft), futball (3450 Ft), röplabda (200 Ft), sakk (150 Ft). A fenti állítást alátámasztja ezen összegek felhasználása a beszámolási idő végéig, vagyis az, hogy az asztaliteniszre és a röplabdára az adott összeget nem költötték el, míg a sakkra 400, a labdarúgásra pedig 7566 Ft-ot fordítottak.

A labdarúgó szakosztályt illetően nagyobb beruházásra 1963-ban került sor, mivel az előírásoknak megfelelő sportöltözőre volt szükség. Korábban a csapatok és a játékosok a falu különböző épületeiben öltözött át a mérkőzésekre. A korai években a játékosok már otthon felöltötték a mezt, később az állami gazdaság egyik helyisége volt ideiglenes öltöző, vagy éppen az iskola épülete. Később a pálya mellett, 1948-1950 körül, már volt egy vályogépület, de ebben se víz, se mosdóhelyiség nem volt. Így az egyesület akkori vezetői 1963 májusában kérelmet nyújtottak be egy három öltözőhelyiségből, egy mosdóból és egy előtérből álló sportöltöző kialakítására. Az anyagokat a községi tanács Köfa költségvetési tervében meghatározott összeg biztosította. Miután megkapták az engedélyt, hozzáfogtak a munkálatokhoz. Késő őszi, igen zord körülmények között is folyt a munka. Az öltöző átadása nem járt nagy ünneppel, viszont annál nagyobb örömmel vették birtokukba a játékosok. A hatvanas-hetvenes éveket követően, a Szászakku támogatásában, a '90-es évek elején végeztek felújítást (javítás, festés). Az ezredfordulón ismét szükség volt egy nagyobb befektetésre, hogy az adott elvárásoknak

megfelelő legyen a pálya és az öltöző környéke (labdafogó háló, korlát, festés stb.). 2010-től pedig az elnyert pályázatoknak köszönhetően folyamatosan szépül, modernizálódik a futballpálya és annak környéke. Többek között sor került az öltöző épületén a nyílászárók cseréjére, egy korszerű fűnyíró traktor vásárlására, ezen kívül sikerült újabb kutakat is fúratni. 2014-ben a focipálya mellett új játszótér épült, befedték a játékos kijárót, amely így egy több mint 100 m²-es fedett részt nyújt a játékosoknak és a nézőknek. S hogy még kellemesebb legyen a sportolásnak, a szabadidő eltöltésének helyet biztosító terület, körbeültették a pályát majdan hús árnyékot adó fákkal.

1964-1969 között Szászberek csapata a megyei II. osztály déli csoportjában szerepelt olyan csapatok mellett, mint Jászdózsa, Újszász, Szolnok Vegyiművek, Cibakháza, Cserkeszlő, Zagyvarékas, Jászberényi Honvéd, Jászladány, Tizzasüly vagy Jászfényszaru. Hétről hétre általában a jó középmezőnyben végzett a csapat. 1964. május 8-án, a bajnokság végén a 10. helyet foglaltuk el, egy évvel később azonban már az ötödikek voltunk a sorban.

A következő években a játékosok egyre nagyobb lendülettel, fáradhatatlanul dolgoztak azon, hogy minél jobb eredményt érjenek el. 1969. június 27-én a bajnokság tavaszi fordulója lezárult. Kisújszállás és Szászberek, a két éllovas elhúzott a többiektől. Játékosaink nagyon jól szerepeltek, meglepően nagy gólaránnyal verték meg a jó képességű Kengvelt, és 6 pontos előnyre tettek szert, így tavasszal a második helyen végeztek. Az áldozatos munka 1969 decemberére meghozta gyümölcsét, hiszen a megyei II. osztályú bajnokságot Szászberek csapata nyerte, megelőzve Kisújszállást és Jászapátit. E bajnoki cím pedig lehetővé tette a magasabb osztályba való besorolást, a következő idényt már a megyei I. osztályban kezdhette újoncként a csapat.

A bajnokságot nyert csapat tagjai: Juhász László, Pető Sándor, Vágó József, Bali Béla, Nagy István, Sziráki István, Koczka László, Balogh Ferenc, Juhász Antal, Makai György, Bali János, Gara József.

2. Fent és lent, lent és fent (1970-es évek)

Az 1969-es győzelmet követően tehát már a megyei I. osztályban léphetünk pályára. Nagy volt a felelőssége az akkori edzőnek, hiszen bizonyítani kellett, hogy igen is megérdemelten került a Szászberek Sportegyesület a magasabb osztályba. Mérkőzésről mérkőzésre a nyolcadik, kilencedik helyen álltunk, hol jobban, hol kevésbé jól teljesítettünk. Például 1970. május 12-én a Néplap szalagcímében a következő áll: *„Szászberek győzött Szolnokon, Törökszentmiklós hengerelt”*. A Szolnoki Cukorgyár csapatát 2:1 arányban sikerült ekkor legyőzni. Ám sajnos mindössze az utolsók között zártuk a tavaszi fordulót. A következő, 1971-es tavaszi bajnokság sem alakult a várakozásnak megfelelően. Bár footballistáink lelkesen, nagy igyekezettel dolgoztak a pályán, ez azonban kevés volt a bennmaradáshoz. Június 6-án a Szolnok MTE II, Tószeg és Jászjákóhalma mellett a mi csapatunknak is búcsúznia kellett a megyei I. osztálytól.

Az 1970/1971-es bajnoksághoz mindenképpen hozzátartozik az, hogy a szászbereki csapat néhány játékosa folyamatosan szerepelt „A Hét 11-e” között, melyet hétről hétre a Néplap állított össze. A legtöbbször megjelenő nevek: Juhász, Vágó, Balogh, Koczka, Donkó, Sziráki, Gyáfrás.

Az 1971-es őszi fordulót tehát a megyei II. osztályban folytathattuk. A szezon elején nagyon gyengén teljesített a csapat, minden bizonynyal a kudarc megrendítette hitében és lelkesedésében is a gárdát. Szükség volt néhány hétre ahhoz, hogy összeszedjék magukat, majd egyre jobban játékba lendültek, egyre jobb lett a teljesítményük. Végül összesen a 4. helyen végeztünk.

Az elkövetkező években elég rapszodikusán teljesített a csapat, hol az élbolyban, hol a középmezőnyben végeztünk. Például 1973. június 30-án, a tavaszi forduló végén a harmadikok voltunk, novemberben pedig, az őszi hónapokban végzett munka csak a tizenharmadik helyre volt elegendő.

1976-ban a szolnoki LSZ elnöksége megszüntette a megyei másodosztályt, s helyette négycsoportos területi bajnokság kiírásában dön-

tött. A jázsági csoport rendezését a jázsberényi járásra, a kunsági csoportot a kunszentmártoni járásra, a tiszai csoportot a tiszafüredi járásra és a középcsoportot a törökszentmiklósi városi labdarúgó szövetségre bízta. A csoportokban 12-12 csapat indulhatott. Ennek alapján 1976. szeptember 3-án Szászberek a jázsági csoportban kezdett, s a bajnokságot a 3. hellyel zárta.

Egy évvel később pedig a Szolnok Megyei Néplap az alábbiakról számol be:

„Szászberek vezeti a mezőnyt

Befejeződött az őszi idény a területi labdarúgó bajnokság átszervezett jázsági csoportjában. Az elmúlt bajnoksághoz viszonyítva a színvonal csökkent, nagy tudásbeli különbségek mutatkoztak egyes csapatok között. Bizonyítja ezt a Jászfényszaru-Jászfelsőszentgyörgy 13:0, a Jászjákóhalma-Jászsósószentgyörgy 11:0 és még több más nagy gólkülönbségű eredmény. A legkiegyensúlyozottabban az elmúlt bajnokságban is az élcsoportban végzett Szászberek szerepelt, s teljesen megérdemelten végzett az első helyen.” (Szolnok Megyei Néplap, 1977. 12. 10.)

Továbbra is nagy erővel, kitartással készültek a mérkőzésekre a játékosok. 1978-ban nem egyszer több mint öt gólt sikerült a kapuba irányítaniuk, például Pusztamonostor tavasszal 14:0-ás vereséget szenvedett el, ám az őszi idényben sem járt jobban, akkor 8 gólt kaptak a mieinktől. S bizony a defenzív, olykor támadó játéknak meglett az eredménye, 1969 után tíz évvel ismét bajnokságot nyertünk.

„A versenyfutás az első helyért az utolsó fordulóig tartott, ekkor Szászberek 6:0 arányú győzelmet aratott idegenben Jászfelsőszentgyörgy ellen, és ez döntött. Az éllovas együttes Pusztamonostoron vereséget szenvedett, és ekkor úgy tűnt, Jászfényszarutól nem lehet elvenni a végső győzelmet. A hajrára azonban összeroppantak, így meg kellett elégedniük a második hellyel” - írta a Szolnok Megyei Néplap 1979. július 3-án.

Megyei szinten is felfigyeltek ránk, több alkalommal is hosszan cikkeztek a Szolnok Megyei Néplapban a településünk példaértékű futballcsapatáról.

*„Egység, lelkesedés, összetartás
Szászbereki példa*

A sportélet furcsaságai közé tartozik, hogy míg egyes nagyobb – több ezer, sokszor több tízezer lakosú – településen képtelenek valamire való eredményt felmutatni, addig a kis falvakban élénk, figyelemre méltó egyesületi, szakosztályi munkával lehet találkozni.

Itt van mindjárt az ezer lakosú Szászberek példája. A kis község labdarúgócsapata hosszú idő óta tiszteletet parancsolóan szerepel. Néhány évvel ezelőtt már bejutott az akkori megyei első osztályú bajnokságba, a megyei másodosztályban is az élvonalban tanyáztak, s amióta a területi bajnokságban szerepelnek, mindig az aranyérem egyik várományosai. Az idén már sikerült az első helyen végezni, s ősztől ismét a megyei bajnokság mezőnyének soraiban üdvözölhetjük a csapatot. Pedig nincsenek könnyű helyzetben. A községben egyetlen önálló gazdasági egység és intézmény sincs. Zagyvarékassal közös a tanács, a Béke Tsz. központja – amelynek Szászbereken üzemegysége van, szintén Zagyvarékason található, s az akkumulátor üzem is a Szolnok Megyei Vasipari Vállalathoz tartozik. A labdarúgók Szolnokra és Zagyvarékásra járnak dolgozni, az edzéseket csak este hat óra után tudják elkezdni.

A mostoha körülmények dacára is kialakult egy egységes, lelkes, összetartó, töretlen küzdőszellemmel rendelkező csapat, amelynek játékosai jobban-rosszban kitartanak. A sikerek kovácsa a tanácsi kirendeltség vezetője, Laki Imre, aki huszonhárom éve egyesületi- és szakosztályvezető, intéző és edző egy személyben. Személyes titka – ha van egyáltalán ilyen –, hogy miként sikerült összetartani a község fiataljait s a nehéz körülmények ellenére is rendre megújulni. Mert hisz nemcsak kedvezményeket nem kapnak a játékosok, hanem olykor még a munkalehetőség is gond Szászbereken.

Nem tervezték a feljutást, ahogy Laki Imre is elmondotta, de ha már felkerültek, becsülettel, sportszerűen végigjátsszák a bajnokságot, még akkor is, ha kiesnek. Igazolásra nem is gondolnak, hiszen ki az a játékos, aki hozzájuk menne. Adni úgysem tudnak semmit. A felkészülést már megkezdték a nagyobb feladatokra. Serdülő csapatot szerveztek, de mivel, edzőt nem tudnak fizetni, társadalmi

munkában oldották meg a vezetést. A szakosztályokban tizenhat felnőtt, tizenöt ifjúsági és tizenhét serdülő játékost tartanak nyilván. Az esti edzések sem okoznak már gondot; világitást szereltek a pályára. Felújították az öltözőt, úgy véljük sok megyei csapat példát vehetne az ott uralkodó rendről, tisztaságról. A Zagyvarézkasi Béke Tsz. továbbra is folyósítja az összeget, az utazáshoz autóbust ad, s mint dr. Budai Kálmán elnök kijelentette: mindent megadnak a sportoláshoz. Nézzük, kik azok a játékosok, akik a bajnokságot kiharcolták: Pető László, Donkó István, Kovács Tibor, Szabó Gyula, Alapi András, Juhász László, Koczka Imre, Földi György, Szabó Illés, Nagy Mihály, Laki József, Lakatos Imre szinte végig játszott, rajtuk kívül Balogh Zoltán, Balogh István és Pető Béla részese még a sikernek.” (Szolnok Megyei Néplap, 1979. 08. 05.)

3. Átszervezések, játékmorál (1980-as évek)

Ebben az időszakban Szászbereknek sokat kellett dolgoznia azért, hogy kiszolgálhassa szurkolótáborát, hogy megmutassa, helye van a megyei I. osztályban.

A szászbereki együttes közel tíz évig, egészen 1979-1988-ig játszhatott a megyei I. osztályban. 1988-ban Besenyszög és Abádszalók mellett az alsóbb osztályba kerültünk, helyet cserélve a megyei II. osztályban jól szereplő Jászárók-szállás, Jászladány és a Mezőtúri FSE csapataival.

Már nem területi, hanem megyei II. osztályról beszélhetünk ebben az időben. Ugyanis a Szolnok Megyei Tanács 1985. szeptember 13-án tárgyalta a megye korszerűsített testnevelési és sportfejlesztési hosszú távú programját (1985-1990), amelyről a 38/1985. (IX.13) szám alatt határozatot fogadott el. Az előterjesztő rész nagy teret ad a megye labdarúgása helyzetelemzésének, kiemeli, hogy a labdarúgás az érdeklődés közepontjában áll. Eredményessége vagy eredménytelensége közvetlenül befolyásolja a megye versenysportjának megítélését. Feladatul fogalmazza meg a megyei bajnokság színvonalának emelkedése érdekében, hogy a körzeti bajnokságok és a megyei bajnokság között meglévő színvonalkülönbség indokolja a megyei II. osztályú bajnokság bevezetését.

1986-ban a megyei LSZ tehát átszervezte bajnoki rendszerét. A megyei I. osztályban 18-ról 16-ra csökkentették a létszámot, 16 résztvevő csapattal újjászervezték a megyei II. osztályt, a körzeti bajnokságot 4 helyett 3 csoportban indították.

Az 1979/1980-as év focija a megyei I. osztályban eléggé nehézkesen indult. A lelkesedés, az igyekezet, a taktikailag fegyelmezett, biztonságos játék általában jól jellemzi a csapatot ebben az időben, mindezzel együtt jellemző volt az is, hogy a helyzeteket kihagyták, nem tudták értékesíteni azokat, sőt olykor tizenegyest is elhibáztak. Ez a fajta labdarúgás a 12-15. helyre volt csak elegendő. Később azonban egyre határozottabb játékkal lépett a pályára a szászbereki csapat, s a klub történetének eddigi legfényesebb eredményeként az 1982. évi őszi bajnokságon 2. helyet ért.

A későbbiekben is jól teljesített a csapat, bár dobogós helyre már nem tett szert. Általában a 7. és a 11. hely között foglalt helyet.

1986-ban Szászberek bravúrja, hogy megverte az éllovas Jászapátit 2:1-re, idegenben. Így számol be erről április 15-i lapszámában a Szolnok Megyei Néplap: *„Szászberek fegyelmezett, lelkes játékkal megszakította Jászapáti hatalmi győzelmi sorozatát. Az első félidő kiegyensúlyozott győzelmet hozott. A második játékrész túlnyomó részében a kétgólos hátrány ledolgozásáért a hazaiak nagy erővel támadtak, a vendégek valamennyi játékosa pedig védekezett, sikerrel, mert az ellenfelüknek csak szépíteni sikerült. Góllövők: Pető, Nagy Z. illetve Kordisz. Szászberek minden játékosa dicséretet érdemel, míg Jászapáti csapatából Urbán, Mihályi és Tóth játszott jól.”*

A következő két évben egyre gyengébb, visszafogottabb játékot produkált Szászberek, így ennek folyamányaként az 1988-as őszi bajnokságot mindössze a megye II. osztályban folytathattuk, igaz, november 24-én, a tabellán a 3. helyet foglaltuk el.

Azonban nem váratott sokáig magára az újabb siker, hiszen 1989. június 22-én bajnok lett az együttes, így újra az első osztályban kaptunk helyet.

A bajnokságot nyert csapat tagjai: Pető Sándor, Tóth László, Donkó István, Kovács Tibor, Alföldi László, Laki Róbert, Bezzeg László, Vasas László, Gara László, Burda Csaba, Nagy Zoltán, Kántor István.

4. A szerencse forgandó (1990-es évek)

Az 1990-es évek labdarúgása nemcsak országos szinten volt rapszodikus, hanem megyei szinten is.

1990 tavaszától 1995 júniusáig, vagyis öt éven át sikerült bennmaradnia Szászbereknek a megyei első osztályban. Ez az öt év azonban igen keserves, küzdelmes öt év volt, jobbára kudarckok, vereségek kísérték végig ezt az időszakot. Rendre a tabella végén kullogtunk.

1990-ben nagyon nehéz dolga volt a játékosoknak (Farkas, Donkó, Kovács, Tóth, Vasas, Pomázi, Burda, Kántor, Bezzeg, Nagy, Alföldi, Gara, Magony, Alapi, Varró), hiszen hétről hétre bizonyítaniuk kellett a pályán rátermettségüket. Nem könnyítette meg a helyzetüket egy-egy edzői elmarasztalás sem. 1990. szeptember 3-án Laki Imre így nyilatkozott az Újszász-Szászberek (2:1) mérkőzés után: *„Az utóbbi idők egyik leggyengébb játékát nyújtottuk. Úgy nem lehet játszani, hogy éjjel szórakozok, nappal pedig építkezek.”*

Ebben az időben az együttes játékát a védekezés határozta meg, bár az is igaz, hogy próbálta erőltetni a támadást is, de egyre kevesebb sikerrel. Hiányzott mind az elképzelés, az átgondoltság, mind pedig az erőnlét, a felkészültség a futballisták részéről.

Olykor mintha felvillanni látszott volna a korábbi teljesítmény: *„Szászberek a tabella alján tanyázott, lám mindkét pontot elvitte (...), a hazai pályán egy éve veretlen Jászsalsószentgyörgytől”* (Néplap, 1990. szept.), ám ez nagyon kevés volt ahhoz, hogy jobb pozícióra tegyünk szert.

Mindamellet, hogy egyre gyengébben teljesített a szászbereki csapat, egy-egy meccs igen csak forró, ideges hangulatban telt, mely talán

mind jobban rányomta bélyegét a játékra is. Ezt jól példázza az 1991. október 26-án, Szajolban megrendezett rangadó: „A mérkőzés lefújása után a szokásos edzői kézfogást Laki Imre heves kézmozdulattal elutasította. Ezt követően egy magáról megfélelkezett néző az edző fejéről leütötte a sapkát. Májér Gyula: Az az edző, aki a pálya szélén nem tud az idegein uralkodni, tiszteletet megadni, ne üljön kispadra. Laki Imre: Harmincöt éves edzői pályafutásom alatt megértem, hogy leütöttek.” (Új Néplap)

A későbbiekben a fegyelmezett csapatmunka, a durva játék, a lelkesedés, a kitartás hiánya, az alacsony színvonal, a küzdelem váltja egymást a pályán. Sajnos az is megtörtént, hogy több kezdőjátékos hiányával is számolni kellett.

A gyenge játék, az edzéslátogatottság hiánya az 1994/1995-ös bajnokság első felére a 18. helyet eredményezte. Az őszi fordulóban Szászberek csupán egyszer volt képes nyerni saját közönsége előtt, vendégként pedig mindössze ötször.

1995 júniusára sem sikerült jobb eredményt produkálni, ugyanis se-reghajtóként, Tiszaörs és Besenyszög után, a 18. helyen zártuk a bajnokságot. A kiesést többek között a vereségek tekintélyes száma okozhatta (24). Az őszi fordulóban 34, a tavasziban pedig 44 alkalommal zörgött a szászbereki háló, ugyanakkor annál kevesebbszer, mindössze 26-szor sikerült gölt lőni az ellenfélnek.

Szászbereknek így búcsúznia kellett a megyei I. osztálytól, s ezt követően a '90-es évek második felét a megyei II. osztályban töltötte.

Az együttes jól kezdte szereplését az alsóbb osztályban, 1995 őszén a jársági csoportban a 3. helyen végeztünk. Tavasszal pedig igen látványos, gólzáporban gazdag mérkőzéseknek örülhettek a szurkolók. A szezon végére pedig sikerült feltornáznunk magunkat a 2. helyre, alig maradva el Szajol mögött.

„Szászberek-Jászdózsa (7:0)

Szászberek, 150 n.,v.: Tóth Sándor

Szászberek: Dósa- Vasas Zs., Göblyös, Burda, Pomázi, Medgyes, (Rentler), Vasas L., Bathó, Juhász, Gara, Nagy (Gyáfrás), edző: Laki Imre

15. perc: Nagy 10 méterről helyezett a sarokba (1:0)

25. perc: Bathó tizenegyesből volt eredményes (2:0)

38. perc: Juhász a bal sarokba lőtt (3:0)

50. perc: Bathó helyezett a kapuba (4:0)

60. perc: Vasas L. 8 méterről a bal sarokba vágta a labdát (5:0)

68. perc: Nagy 25 méterről emelt a hálóba (6:0)

78. perc: Juhász állította be a végeredményt (7:0)” (Új Néplap, 1996. máj. 29.)

A következő két évben gyengülni látszott a csapat, mivel az edzéseket olykor mellőzték a játékosok vagy éppen gondok akadtak a játékfejelemmel. A meccsre látogatóknak pedig csalódniuk kellett, mivel többször alacsony vagy közepes színvonalú mérkőzést láthattak.

Sajnos ekkoriban történt az is, hogy Laki Imre egészsége megrendült, s a súlyos betegség következtében 1998-tól már nem tudta ellátni edzői feladatait, de mint egyesületi elnök még 1999-ig szolgálta a szászbereki csapatot.

1998-ban Laki József vállalta a szászbereki gárda dirigálását, míg 1999-ben át nem adta a lehetőséget Vasas Lászlónak.

Ebben az időben a csapatnak hitre, önbizalomra, s rengeteg munkára volt szüksége ahhoz, hogy visszataláljon önmagához, hogy ismét képes legyen a jobb eredmény elérésére.

Az 1999/2000-es bajnokságon végre győzelmektől volt hangos a szászbereki pálya. 1999 novemberében a hazai mérkőzéseken egymás után nyertük meg a találkozókat: Szászberek-Nagykörű (5:0), Szászberek-Rákóczi (1:0), Szászberek-Alattyán (3:1).

Egy hónappal korábban idegenben pedig hatalmas gólaránnyal Jászboldogháza fölött győzedelmeskedtünk (0:8).

5. A nehézségek legyőzése

Az utóbbi 13 év a Szászberek Sportegyesület életét tekintve igen mozgalmas volt. Az ezredfordulón még sikerekről számolhatunk be, később aztán már sok minden közreműködik abban, hogy egyre nehezebbé vált a sportélet a településen. Az edző- és elnökváltások, a veszteségek, a nehéz anyagi helyzet sokszor kedvezőtlenül befolyásolták az együttes eredményét.

Az 1999-es őszi sikersorozat egyelőre folytatódott tovább 2000 tavaszán is. A következőket hozta szalagcímként a Néplap: *„Szászberek több gólt rúgott, mint vetélytársai összesen”, „A másodosztály toronymagas favoritja”,* vagy például a Szászberek-Jászboldogháza (6:0) meccs után *„az évad utolsó hazai mérkőzésén szép eredmény”.*

A befektetett munkának természetesen meglett az eredménye, hiszen 5 év után ismét a megyei I. osztályba került Szászberek, miután tavasszal megnyerte a bajnokságot.

A bajnokságot nyert csapat tagjai: Vasas Zsolt, Fehér Arnold, Vasas László, Bezzeg László, Gyáfrás László, Majzik József, Juhász Attila, Laki Róbert, Dr. Katona Károly, Nagy Róbert, Nagy Zoltán, Lázár József, Rentler Tamás.

„Kevés csapat dicsekedhet olyan mutatókkal, mint a szászberek. Az 1999/2000-es bajnokságban mindvégig megőrizte veretlenségét a gárda, s még ha csak a megyei másodosztály jázsági csoportjában is, de az első helyen végzett. A 26 fordulón keresztüli látványos menetelés mellett ráadásul még a sportszerűségi versenyt is megnyerték: egy év alatt egyetlen játékosuk jutott a kiállítás sorsára, s mindössze 32 sárga lapot gyűjtöttek be labdarúgóik. Szászberek alig 950 lakosú kis település, önkormányzata a szű-

kös anyagi lehetőségek ellenére – az ároíz és belvíz elleni védekezés, a haszthatatlanná vált csatornázás tízmilliókat emészt(ett)fel – sem feledkezik meg a sport támogatásáról. Igaz, esetükben ez csak a labdarúgószakosztályt, illetve a Góliát FC-t jelenti. Tavaly azért sikerült a sportöltözőt felújítani, s hamarosan az előregedett villanybojlereket is gázosra cserélik. A sportkör elnöke, Kónyárné Vasas Zsuzsa polgármester is egy személyben így már érthetőbb, miért is uralkodik az osztály viszonyaihoz képest szokatlan rend és fegyelem az öltözőben. – Valamennyi játékosunk és az edzőnk is pusztán futbalszeretetből szerepel nálunk. Nekünk nincs külön pénzünk arra, hogy honoráljuk a pályára lépést. Ennek ellenére, vagy talán éppen ezért, olyan összefogás, olyan egység alakult ki, mely az élre repítette csapatunkat – értékelte sugárzó arccal fiai szereplését az elnök asszony. Való igaz, akadt a csoportban több olyan együttes is, mely erősebbnek tűnő játékos garnitúrával rendelkezett, látványosabb focit játszott – Besenyszög, Jászárokszállás, az őszi szezonban Tiszajenő –, ám akaratban, küzdeni tudásban egy sem vehette fel a versenyt a szászberkiekkel. Az ebben az osztályban szokatlan heti négy edzés, a hiányzásmentes tréningek olyan erőnlétet kölcsönöztek, melynek eredményeként Nagy Zoliék szinte az első perctől kibérelték az első helyet, s bajnoki címüket már a júniusi zárás előtt hetekkel nem fenyegette komoly veszély. Hogy ez az alap mire lesz elég a megyei I. osztályban – öt év után jutott vissza a gárda –, még nem tudni, de a mai magyar futballoalóságot ismerve, a lelkesedés, az akarat csodákra képes. És ezek a szászberki csapat legfőbb jellemzői. (Gelei)” (Új Néplap, 2000. 07. 06.)

A 2000/2001-es bajnokság nehézkesen indult a szászberek gárda számára, mivel a magasabb osztályban, újoncként ismét fel kellett venni a versenyt a többi csapattal. Ősszel még jellemző volt a bizonytalanság, a fegyelmezetlenség, ám tavasszal mintha ezt kezdték volna felszámolni a játékosok. A szurkolók örültek a „tipikus egygólos” mérkőzéseknek is. Igaz, hogy ebben a szezonban nálunk született a legkevesebb győzelem, de a legtöbb döntetlen is, ez köszönhető Gerhát Csabának, az osztály egyik legjobb játékosának. A bajnokságot végül Laki József irányításával a 12. helyen zártuk.

Ebben az időszakban a Szászberek Sportegyesület egyre nehezebb anyagi helyzetbe került, mégis igyekezett bizonyítani, hogy akarattal, lelkesedéssel és összefogással képes a győzelemre is, és mindinkább felzárkózott a középmezőnybe. 2001 őszén már Antal Elemér dirigálta a csapatot, aki szervezettebb, pontosabb labdarúgásra törekedett. Az együttes legjobb játékosai ekkor Gerhát Csaba és Sziráki István voltak.

2002-től 2013-ig több edző is váltotta egymást: Vasas László, Laki József, Gortva István, Laki Róbert, Pálinkás Tibor és Pető Sándor.

A 2002/2003-as bajnokság tétje a bennmaradás volt, ám a mérkőzéslassító, időhúzó, olykor taktikai faulttal tarkított játék, a nagyszámú vereség nem kedvezett az egyesületnek. 2003 júniusában az utolsók között szerepeltünk (Abádszalók, Szászberek, Jászfényszaru) így kiestünk a megyei I./B osztályba.

Az elkövetkező 8 évben a szászbereki gárda folyamatosan azért dolgozott, hogy mind előrébb jusson a tabellán. A sok munkának meglett az eredménye, hiszen a 2011/2012-es bajnokságot a dobogós, harmadik helyen zártuk. Persze ez idő alatt voltak olyan meccsek, amelyekre aligha lehetünk büszkék, de persze olyanok is, amelyek előbbre vitték a csapatot. Így például 2004-ben a Tiszatenyő elleni mérkőzés eredményét (1:0, a javunkra), mint annyiszor, Bezzeg László fejesgólja döntötte el.

A szomszédvárrakkal szembeni küzdelmek is rendre nagy feladat elé állították a csapatot, ám olykor igazán szép gólaránnyal sikerült győznünk: 2004 őszén Jászsószentgyörgy hálójába nyolc gólt lőtünk, vagy éppen Zagyvarékas szenvedett vereséget 2011 őszén, akkor például 2:0-val záródott a rangadó.

De büszkék lehetünk arra is, hogy 2008-ban a tavaszi fordulón 25 év után ismét sikerült győzni a Kenderes ellen. Illetve ugyanebben az évben a gólra törekvő játéknak köszönhetően Tiszaszentimrét 7:1-re

vertük (a gólszerzők: Diós, Pető, Szöllösi, Merczel, Vasas P., Dr. Kationa). Három évvel korábban, 2005-ben pedig még nagyobb gólkülönbséggel győztük le Örményes csapatát. A 12 gólt Nyolczas, Vasas, Méri, Lázár, Tóth, Kontra, Józsa irányította az ellenfél hálójába.

2009-ben ismét válságos helyzetbe került az egyesület, félő volt, hogy az anyagiak hiánya miatt a következő bajnokságon el sem tudunk indulni.

„Végveszélyben a szászberki együttes

Az anyagiak hiánya miatt visszaléphet a bajnokságtól a gárda

Nap mint nap hallunk egyre riasztóbb híreket a kisebb-nagyobb sportegyesületek háza tájáról. Az önkormányzatok nehéz anyagi helyzete ugyanis igencsak érezteti hatását az alacsonyabb osztályban szereplő kluboknál (is).

– Nagyon nagy a baj nálunk. A közel hetvenéves múltra visszatekintő szászberki labdarúgás végnapjait éli – hívta szerkesztőségünket a szakosztály ügyes-bajos dolgait magára vállaló Alapi József. – Eddig sem dúskáltunk a javakban, felnőtt csapatunk már az elmúlt bajnokságban is saját zsebből, személyautókkal oldotta meg az utazásokat, ám most az önkormányzat jelezte, hogy a létesítmény fenntartásán kívül semmi egyéb nem tudja támogatni az egyesületet. Így nincs pénzünk a nevezési és játékvezetői díjra, az utánpótláscsapatok versenyeztetésére. Ha nem találunk villámgyorsan olyan támogatókat, akik besegítenének a működésbe, megszűnik a Szászberki Sportegyesület.

Természetesen megkerestük a település polgármesterét, miként látja a kialakult helyzetet.

– Nagyon sajnálom sportolóinkat, de jelentős forráshiánnyal küszködik önkormányzatunk, immár az életben maradás a tét – felelte érdeklődésünkre Vasas Zsuzsa. – A képviselő-testület kénytelen volt rangsorolni, honnan és mennyit lehet elvonni. Az általános iskola, az óvoda érthető módon elsőbbséget élvezett. Sajnos kézzel fogható forrinttal idén nem tudjuk a sportegyesületet támogatni, ám a létesítményt a továbbiakban is fenntartjuk.

A jelek szerint tehát a 24. órában van a szászberki futballcsapat, és a 2009-2010-es bajnokságok nélküle kezdődnek meg.”(Új Néplap, 2009. 07. 09.)

Ám a falu hallatlan összefogásáról tett tanúbizonyságot, mindent elkövetett azért, hogy a labdarúgás életben maradjon településünkön.

2010-ben pedig az éves működési költség közel felét sikerült összegyűjteni azon a jótékonysági sportbálon, amelyet a szászberkeci foci megmentéséért szerveztek. A tavasznyitó focibál teljes bevételét a focicsapatnak ajánlották. A közel 75 éves sportegyesület még sosem került olyan nehéz helyzetbe, mint akkor, ugyanis valóban a megszűnés veszélye fenyegette. A szászberkiek azonban megmutatták, mennyire fontos számukra a foci, és hogy képesek akár önzetlenül adakozni is.

2010-ben nemcsak az anyagiak nehezítették a labdarúgók helyzetét, hanem az időjárás is. Ekkor a nagy mennyiségű csapadék, az olvadás miatt több játéktér is használhatatlanná vált, így több mérkőzést is el kellett halasztani (pl. Tiszagyenda). Illetve volt lehetőség arra, hogy műfüves pályán játszanak a csapatok. Így került sor 2010. március elején a zagyvarékesi mérkőzésre a Tiszaligetben, ahol egyébként két gólt lőttünk az ellenfél hálójába.

2011 is nagyon nehezen indult a Szászberkek Sportegyesület számára, hiszen fájó búcsút kellett venni az edzőtől, a „mindenestől”, Laki Imrétől, aki közel 40 évig igazgatta az együttest.

„Elment a szászberkiek mindenes sportembere

Amennyiben léteznek égi futballpályák és azokon rendeznek megyei bajnokságokat, akkor az egyik csapat edzője minden bizonnyal Laki Imre lesz. A szászberkiek örökös mindenes sportembere 78 esztendőskorában elhunyt. Rokonai, barátai, tisztelői, egykori játékosai ma 14 órakor vesznek tőle végső búcsút a szászberki temetőben.

A futballt már gyermekként megszerette, és már akkor, a mezítlás bajnokságokban kitűnt szervezőképességével. Játékosként kőkemény középhátvéd hírében állt, ám 1960-tól már ő volt a megyei másodosztályú gárda edzője.

Futball iránti megszállottságának köszönhetően a '60-as évek végére egy kizárólag szászbereki fiatalokból álló, nagyon tehetséges csapat érett be a keze alatt, mellyel megnyerte a bajnokságot. Ugyanezt a teljesítményt megismételte 1979-ben is, s attól kezdve tíz éven keresztül a megye egyben szerepelt tanítványjaival. 1973-tól már nemcsak edzőként, hanem elnökként is dolgozott a Szászbereki Sportegyesületért. Imre bácsi, az Edző – így, nagybetűvel – egyet jelentett a szászberki futballal. Ő volt a „Mindenes”: öntözte és vágta a pályán a gyepet, takarította az öltözőt és környékét, tartotta az ifi és a felnőtt csapat edzéseit, később szervezte a serdülőgárdát. Egészen 1998-ig, súlyos betegségéig dirigálta az együttest. Pályafutása során több kitüntetésben részesült. A közösségteremtés, összetartozás és összetartás mintaképe volt. Halálával pótolhatatlan veszteség érte Szászberket és az egész megyei labdarúgást.” (Új Néplap, 2011. 04. 01.)

2012 tavaszát is nehezítette az időjárás, rosszak voltak a pályák, sokáig hideg volt. Az is közrejátszott a gyenge felkészülésben, hogy sokan a munkahelyi elfoglaltság miatt nem tudtak jelen lenni az edzéseken. Ennek ellenére a 2011/2012-es megyei másodosztályú bajnokságot a Szászberek SE szép eredménnyel zárta.

2012 őszén azonban a csapat erejéből már csak a 16. helyre futotta, s a célkitűzések között elsősorban az szerepelt, hogy sikerüljön benn maradni a megye II-ben. 2013 tavaszán a bajnokságot a 10. helyen zártuk.

VIII.

Kupaszerelések

Szászberek labdarúgó csapata, ha csak teheti, megragadja a lehetőséget, hogy megmutassa képességeit a futballpályán. A sportnak, a foci szeretetének köszönhetően a játékosok számos, kisebb-nagyobb kupamérkőzésre beneveztek, s beneveznek mind a mai napig. Így például Új Néplap Kupa teremlabdarúgó-torna, Bejgli Kupa Újszász teremlabdarúgó-torna, Molnár Ferenc-vándorkupa Jánoshida és természetesen a Magyar Kupa mérkőzéseken is részt vesznek.

A Bejgli Kupát minden év decemberének végén a fociimádók kedvéért rendezik meg Újszászon. Ha valaki karácsony és szilveszter között is kedvet érez a futballhoz, az benevezhet a tornára. Mint ahogyan 2008 decemberében Alapi József, Bezzeg László és Vasas László is megtette néhány jászalsószentgyörgyi és jánoshidai játékosal együtt, melynek eredményeként elvihették a győztesnek járó serleget és a 133 cm-es bejglit.

A jánoshidai sportegyesület 1997-től 2006-ig minden évben megrendezte a Molnár Ferenc-vándorkupát. A település egykori polgármesterére, szakosztályvezetőjére emlékezve rendszerint nyolc kistérségi csapat küzdött a kupáért. 2000-ben Szászberek győzött, s hazavihette a serleget.

A Magyar Kupa rendszeréből adódóan a mi kis csapatunk sokáig nem tudott, nem tud versenyben maradni. De így is van néhány szereplés, melyre jó szívvel emlékezhetünk vissza.

1988 augusztusában került sor a Szászberek-Bag mérkőzésre, melynek eredménye a rendes játékidőben döntetlen, 1:1 volt, végül 11-esekkel (4:5) Bag győzött. Ezen a mérkőzésen játszott Alapi József, Kiss Tibor, Kántor István, Tóth Csaba, Kiss Tibor II., Tóth László, Laki Róbert, Nagy Zoltán, Donkó István.

2011-ben pedig a Labdarúgó-Magyar Kupa megyei selejtezőjének elődöntőjében Szászberek hazai pályán Császi Richárd 87. percben szerzett góljával legyőzte Kunhegyest (1:0) és bejutott a döntőbe. Ezek után a megyei első osztályú Törökszentmiklóssal június 1-jén vívott megyei döntőt a csapat.

„Szászberek – Törökszentmiklós 0-2 (0-0)

Szolgok, Tiszaligeti Stadion, 150 néző, vezette: Bán János (Agócs, Dobos).

Szászberek: Gerhát – Gyáfrás, Lázár A. (Juhász A., 79.), Serbán (Tóth T., 77.), Vasas P., Császi (Túri, 85.), Szöllősi, Tóth Z., Fehér A., Pető S., Donkó. Edző: Pető Sándor.

Törökszentmiklós: Tóth Z. – Gusztafik, Gergely, Héder R., Kinyik Gy., Kinyik Z., Polgár (Héder A., 87.), Angyal, Földi (Kiss B., 89.), Fehér F. (Rab, 82.), Rupa. Edző: Szecsei József.

Gólszerző: Angyal 2 (73., 2.)

Mindvégig a miklósiak irányították a mérkőzést, ám az első félidőben még a megyei II. osztályú szászberkieknek is volt gólszerzési lehetőségük, ám elhibázták azokat. A térfélcserét követően szép lassan felőrölte riválisa erejét a megye egyben ezüstéremre pályázó Törökszentmiklós és végül megérdemelten nyert.

Pető Sándor: – Mi nem vagyunk sokgólos csapat, általában egy-két találat dönt a meccseinken. Sajnos az első félidőben kihagytuk helyzeteinket, a hetvenedik percre pedig elfáradtunk. Ennek ellenére dicséret illeti a fiúkat a kupaszereplésért.

Szecsei József: – Szép menetelést hajtottunk végre a kupában, hiszen az NB III-as Jászberényt is elbúcsúztattuk az ősszel, s a megye egyes, kettes csapatokat egyaránt legyőztük. Ma tompább játékkal is sikerült diadalmaskodnunk.” (Új Néplap, 2011. 06. 02.)

„Klubunk egyik legnagyobb sikerét értük el azzal, hogy megyei másodosztályú csapatként, kijutva az országos táblára, az első fordulót Tápiószecső

ellen (1:0) sikerrel vettük.” – mondta később Pető Sándor.

A második fordulóban a három osztállyal magasabb besorolású profiligás Ceglédet fogadta az együttes, sajnos 0:7-re vereséget szenvedtünk.

Szászberek – Cegléd 0-7 (0-1)

Szászberek, 200 néző

Szászberek: Gerhát (Nagy Z.) – Bezzeg, Donkó, Fehér, Rideg (Vasas), Tóth Z., Gyárfás, Szöllősi, Lázár, Császi (Túri), Czibak. Mb. edző: Alapi József.

Cegléd: Bácskai – Robson, Kurucsai (Buzás), Ladiszlai, Vincze, Kenderes, Nagy L., Odrobéna (Kása), Farkas (Juhász), Balogh M., Smarkó. Edző: Ványi Zsolt.

Gólszerzők: Balogh M. 3, Farkas 2, Kenderes, Kurucsai

IX.

Még egy kis foci...

A Jászság és a Kunság polgármesterei 1993 óta, évről évre megmérkőznek egymással. Az ötletadó, a Jász-Nagykun-Szolnok megye települési polgármesterek labdarúgó találkozójának létrehozója Varga Ferenc volt. Barátságos keretek között, a sport jegyében zajlik a találkozó, hiszen éppen azért jött létre ez a rendezvény, hogy ne csak hivatalos tárgyalásokon találkozzanak egymással a települések vezetői. Az egyik évben jászsági, a másik évben kunsági helyszínt jelölnek ki (a választóvonal a Tisza).

Így aztán 2007. szeptember 7-én Szászberek volt a házigazda. A települések polgármesterei valamint a megyei önkormányzat képviselői a hivatalok helyett a szászbereki sportpályát vették birtokukba. Sok év után pedig végre megtört a jég, s a Jászság csapata nyert „otthon” a Kunsággal szemben 5:3-ra.

X.

A felnőtt csapat labdarúgói

Adorján Csaba, Alapi András, Alapi József, Alföldi László, Alföldi Sándor, Antal Elemér

Bakos, Baksa Alex, Bali Béla, Bali János, Bálint Róbert, Balogh Balázs, Balogh Ferenc, Balogh István, Balogh József, Balogh Sándor, Balogh Zoltán, Bánó Zoltán, Barta Ferenc, Bathó, Berényi Róbert, Bezzeg László, Bezzeg Bence, Bezzeg Tamás, Bíró, Bokor István, Borók Ferenc, Bóta, Bódi László, Bujdosó István, Burda Attila, Burda Csaba, Burda Tibor

Czibak Attila

Csajbók József, Császi Richárd, Csendes János, Csikós Norbert

Dankó, Dibernádó Tamás, Dienes Gáspár, Diós János, Donkó István, Donkó László, Donkó Zoltán, Dóra Ákos

Erdős Sándor

Faragó Ernő, Farkas István, Fehér Arnold, Fehér József, Fekete, Földes Zoltán, Földi Ferenc, Földi György

Gál Gábor, Gara József, Gara László, Gazdag Gyula, Gazdag István, Gazdag László, Gazdag Mihály, Gerhát Csaba, Gombai József, Gombai Krisztián, Göblyös József, Göblyös Menyhért id., Göblyös Menyhért, Göblyös Tamás, Gulácsi

Gyáfrás István, Gyáfrás István ifj., Gyáfrás László, Gyáfrás László ifj.

Három István, Hegedűs János, Horváth Sándor

Jánosi István, Józsa Attila, Józsa Richárd, Juhák Mihály, Juhász Antal, Juhász Attila, Juhász László

Kalmár Tamás, Kántor István, Karkus Ádám, Kasza József, Katona Károly Dr., Kiss Tibor I., Kiss Tibor II., Koczka Imre, Koczka László, Kolláth Róbert, Konka Mátyás, Konka Norbert, Kontra István, Kónyár Krisztián, Koós, Kormos Sándor, Kovács Béla, Kovács Tibor, Kuizs

Ládi Péter, Lakatos Imre, Lakatos István, Lakatos János, Laki Imre, Laki János, Laki József, Laki Róbert, Laki Viktor, Laki Zsolt, Lázár Attila, Lázár József, Lázár László, Lázár Tamás

Magony Zoltán, Majzik József, Makai György, Makai József, Makai Tibor, Matúz, Medgyes Csaba, Merczel Norbert, Méri, Miskolczy József, Molnár Gyula, Molnár László, Molnár Zsolt, Móra Krisztián

Nádházi Sándor, Nagy Árpád, Nagy Attila László, Nagy Ferenc, Nagy István, Nagy Lehel, Nagy Mihály, Nagy Róbert, Nagy Zoltán, Nagy Zs., Nagy Juhák László

Nyemecz Tamás, Nyolczas Zoltán

Oláh Sándor

Pálinkás, Pásztor Zsolt, Pető Béla, Pető György, Pető László, Pető Miklós, Pető Sándor, Pető Sándor ifj., Pomázi János, Püspöki Ádám,

Radics Gábor, Raffael, Rentler Tamás, Retter Ernő, Rideg András, Rigó Csaba

Sándor Gergő, Serbán József

Szabó Ervin, Szabó Gyula, Szabó Illés id., Szabó Illés ifj., Szabó István, Szabó Zsolt, Szakál András, Szaszko Csaba, Székely János, Szerencsés Guidó, Szigetvári Csaba, Szilágyi, Szintai László, Sziráki István, ifj. Sziráki István, Sziráki László, Szöllösi Ákos, Szöllösi János, Szöllösi Mátyás, Szöllösi Szabolcs, Szűcs Imre, Szűcs József

Tamási István, Tamási János, Tivadar Tibor, Tóth Gábor, Tóth István, Tóth László, Tóth Zoltán, Tőzsér János, Túri Richárd, Túri Zoltán

Újfalusi, Újhegyi, Urbán Zsolt

Vágó József, Vágó Miklós, Varga Csaba, Vasas Ferenc, Vasas Illés, Vasas László, Vasas Péter, Vasas Zsolt, Veres Mihály, Vidra János, Vidra József, Vidra Pál, Vígh Gábor

Zanócz Péter

Zsigárdi István, Zsíros Krisztián

XI.**A Szászberek Sportegyesület
szászbereki származású játékosai,
akik magasabb osztályban is szerepeltek**

Juhász Attila NB III. Újszász

Laki József NB II. Szolnok

Pető Sándor NB II. Szolnok

Pomázi János NB III. Újszász

Vágó József NB II. Gyöngyös

Vasas László NB III. Újszász

XII.

Szászberek neves sportemberei

Laki Imre

(Besenyszög, 1933. 10. 25. – Szászberek, 2011. 03. 25.)

Labdarúgó, edző, sportvezető, nyugalmazott községi tanácsos

Tanulmányai: Bp. Államigazgatási Főiskola (1977)

Sportszakmai képesítése: labdarúgó segédedző

Sportpályafutása, eredményei:

Születési helyétől eltekintve, tősgyökeres szászberki, katonaidejét leszámítva, nem is élt máshol. 1947-1948. évi bajnokságban mutatkozott be jobbszélsőként a felnőtt csapatban. Katonaideje alatt a Komáromi Lokomotívban, illetve a Komáromi Dózsában játszott. Leszerezése majdnem egybeesett a községi sportegyesület megszűnésével. Néhány társával talpra állította a község labdarúgó sportját. 1957-1999. közötti időben, megszakítás nélkül, Szászberek játékosa, játékos edzője, majd edzője. Az egy szakosztályos sportegyesületet a „vállán” vitte. Egyszerre 3 csapat (gyermek, ifjúsági és felnőtt) szakmai munkáját vezényelte miközben a szertárosi, intézői, ügyintézői, pálya-gondoki feladatokat is ellátta. Eközben a Községi Tanácsnál szakelődóként, majd vb-titkárként működött. Az Államigazgatási Főiskola elvégzése után tanácsos lett. 1980-as évektől – egy bajnoki évtől eltekintve – a megyei I. osztályban való szereplést úgy biztosította, hogy az 1000 lélekszám alatti kis községben évente kevesebb volt az általános iskola I. osztályába felvettek száma, mint amennyi egy labdarúgó csapat létszámához szükséges. Működésének közel 40 éve alatt, mintegy 500 játékos fordult meg a keze alatt, közülük külön is kiemelendő a válogatott Pető Zoltán. Betegségéből eredően 1994-ben vonult nyugalomágyba.

A Jász-Nagykun-Szolnok Megye Labdarúgó Évkönyve (1995) szerint: *„Szászberек – Szászakku SE elnöke, szakosztályvezetője, edzője, 1993-ban az elsők között részesült Jász Nagykun Szolnok Megye Labdarúgásáért Dicsérő Oklevél kitüntetésben.”*

A Szászberек Sportegyesület örökös tiszteletbeli elnöke. Szászberекen emléktábla őrzi nevét.

2013: immár harmadik alkalommal szervezték meg a Laki Imre Emléktornát.

Farkas István

(Szeged, 1953. 01. 27.)

Labdarúgó (kapus), munkaügyi vezető

Tanulmányai: főiskolát végzett.

Sportpályafutása, eredményei:

Első mérkőzését 1965. április első hétvégéjén játszotta. 1976 őszén igazolt a Szolnoki MÁV labdarúgó csapatához Árvai, Szegő, Sugár, Nagy II. J., és Nász társaságában kapus posztra. Neve ekkor vált ismertté a megye labdarúgó társadalmában. Zigler János, majd röviddel utána Himer István a vezetőedzője. A MÁV NB II. Keleti csoportban szerepelt. 20 csapatból a 16. helyen végeztek. Az NB III. megszüntetésével, három csoportra bővített NB II-es osztályozón sikeresen szerepeltek, így megtartották NB II-es tagságukat. 1979. 07. 29-én megalakult a Szolnoki MÁV-MTE. Azt követően eligazolt a MÁV-tól. A Megyei I. osztályban szereplő Szászberек SE-t erősítette. A viszonylag alacsony, de annál rugalmasabb kapuvédő évekig megbízható, bravúros teljesítéseivel a csapat „húzóemberének” számított. Az Új Néplap 2013. 01. 26-i számában, Gelei József tollából olvasható a „Nyugdíjas” a foci pályán újságcikkben, hogy Farkas István a legidősebb aktív labdarúgó régiókban. Játékosként Szegeden

nevelkedett, játszott a SZEAC-ban, a SZEOL-ban, a Vasutasban, katonaként a Honvéd Szabó Lajos SE-ben, ahonnan a Szolnoki MÁV-hoz, MÁV-MTE-hez vezetett az útja. Szegeden él családjával.

Pető Zoltán

(Szolnok, 1974. 09. 19.)

Szászberki származású

Labdarúgó

Sportpályafutása, eredményei:

Labdarúgói pályafutása Szászberken, illetve a Szolnoki Városi Sportiskolánál kezdődött. A Szolnoki MÁV-MTE NB II-es csapatában tizenhat évesen mutatkozott be, és alig egy év múlva már Debrecen igazolt labdarúgója volt. 1993. augusztus 14-én játszotta első NB I-es mérkőzését (DVSC-VIDEOTON 2-1). 1993-tól 1996. december 1-jéig a DVSC-ben 92 NB I-es mérkőzésen, 5 gólt ért el. Bajnoki bronzérmes. A DVSC csapatkapitánya éveken át. A törökországi Kayserispor, a belga I. osztályú FC Verbroedering Geel tagja, majd az MTK, UTE, illetve a MATÁV Sopron játékosa. 2008 nyarán az NB II. Nyugati csoportjában érdekelt Felcsúthoz igazolt. Többszörös korosztályos és 2x-es magyar válogatott. Olimpiai, ifjúsági EB, UEFA Kupa részvevője, Magyar Kupa győztes. Atlantában (1996. július 21., 23. és 25.), a D csoportban szereplő olimpiai válogatott kapitánya. (Nigéria, Brazília és Japán voltak ellenfeleink.) Első válogatott mérkőzése 2000. április 26-án Észak-Írország (1-1) ellen volt. 2009: Az MLSZ elnökségének döntése alapján, az NB II. Keleti csoport válogatottjának szövetségi kapitánya. 2010. 08. 07: A Szolnoki MÁV színeiben első NB I-es mérkőzése. Lombard Pápa-Szolnoki MÁV 0-0. A mérkőzés egyik legjobbja volt. 2011: A Törtel KSK-hoz igazolt.

XIII.

Ahogy mi emlékezünk...

Pető Béla

egykori futballista, gazdasági vezető

Szászberek sporttörténetét, a labdarúgás történetét illetően egészen az 1930-as évek elejéről vannak emlékeim. Mi akkoriban még tanyán laktunk pár kilométerre Szászberektől, majd kisdiákként, első osztályosként 1932-ben kerültem be a faluba, hiszen iskolaérett lettem. Már akkor nagyon izgalmasnak találtam a futballisták világát, s emlékszem, hogy mi, kisfiúk, alig 6-7 évesen a focistákat kísérve mentünk a pályára, mivel nagyon szerettünk a közelükben lenni. Azt nem tudom, hogy hivatalosan mikor alakult meg az egyesület, de annyi bizonyos, hogy már ekkor, a '30-as évek elején rúgták a bőrt a férfiak. Aztán az akkori rendszer miatt 1935-ben el kellett hagynunk a települést, és csak 1943-ban tértünk vissza ismét, én akkor már 18 éves voltam.

Tudomásom szerint az 1930-as évek elején Kohner báró uradalmában volt egy kertész, ha jól emlékszem egy bizonyos Sipeki, aki nagy sportember volt, és ő szorgalmazta, hogy legyen egy futballpályája Szászbereknek. Később Terlanday Sándor gazdaságvezető úr, aki szintén nagy sportrajongó volt, tevékenységével hozzájárult az egyesület megalakulásához. Ő lett az intéző, még Szolnokról is hozott egy játékost, egy bizonyos Nagy Ferencet, hogy tanítson bennünket. Én magam is fociztam már ekkor Szászberek színeiben. Az edzések sokszor munkaidőben történtek, reggel megmondták a gazdaságban, hogy aznap nekünk csak délig van munka, utána pedig menjünk ki edzésre. Nagyon sokat tettünk a csapatért, remek játékosok jöttek össze, akik között én voltam a legfiatalabb.

Nem megyei bajnokságokat rendeztek akkoriban, hanem úgynevezett levente bajnokságokat, ahol mindig jól szerepeltünk. A levente

mozgalom úgynevezett katonai előkészítő volt, hiszen minden fiatalembernek 21 évesen be kellett vonulnia katonának. Sajnos a háború, a frontszolgálat feloszlatta ezt a gárdát, így egy időre meg is szűnt a csapat. 1945-46-ban mindent újjá kellett építenünk. Nagyon sok munkát fektettünk ebbe. A sport szeretete annyira hajtott bennünket, hogy Konka Gáborral egy alkalommal még Jászládányba is elbicikliztünk, hogy kölcsönkérjünk egy futball-labdát, hogy tudjunk játszani, ám nekik is csak egy volt. Nagyon nehéz volt tehát pénz nélkül, eszköz nélkül újra útjára bocsátani a labdarúgást Szászberken. Ebben az időben úgynevezett „mezítlábas” bajnokságokat rendeztünk. Ez azt jelentette, hogy az egyik csapat félmeztelen, nadrágban, míg a másik ingben focizott. De így is nagy öröm volt számunkra a játék, hiszen a pályán lehettünk. Talán 1947-48 körül bajnokságot is nyertünk. Sikerült felállítanunk egy nagyon jó futballcsapatot.

Az 1950-es években többek között Tivadar Jánosnak köszönhetően fellendült a sportélet a településen. Ő lett az intézőnk, jó néhány évig támogatta ezt az újonnan formálódó csapatot. Utána Molnár István tanító, igazgató vette át az egyesület irányítását, igazgatását, s ekkoriban már én is vezetőségi tagként munkálkodtam. Egyre sürgetőbbé vált, hogy egy jól felszerelt, fürdővel is ellátott öltözőt alakítsunk ki. Addig ugyanis vagy a gazdaság épületében vagy az iskolában vagy a tanácsházán öltöztünk át. Sőt volt olyan időszak is, mikor Mezei bácsi átengedte a házának északi részét, hogy ott öltözzünk át a mérkőzések előtt, illetve az ő felesége mosta akkoriban a játékosok felszerelését is. Aztán volt egy vályogépület a pálya mellett, ám ebben még nem volt fürdő, lajtos kocsival hozták a vizet a csapatok számára. Mivel követelménnyé vált egy bírói és két csapat számára fürdővel ellátott épület, így 1962-63 körül elkészítettük, majd elfogadtattuk a terveket, s hozzáfogtunk az épület kialakításához. Nagyon sokan dolgoztunk rajta, emlékszem, hogy már nagyon hideg volt, amikor végül felkerült a tető is az épületre. Az öltöző avatását nem övezte nagy ünnepség, egy vasárnap délelőtt átadták az épület használatát a labdarúgók számára, délután pedig már meccset játszottunk.

1956-ban kissé legyengült a csapat ereje, hiszen olyan játékosoknak kellett bevonulnia katonának, mint Molnár Gyula, Laki Imre, akik csak 3 év után tértek újra vissza a csapatba. Az edzőnk egy híres focista, Nagy Béla lett, aki sokat dolgozott azon, hogy egy jól együttműködő, valóban csapatjátékot játszó gárdát állítson össze. Hamarosan jött egy fiatalabb, tehetséges korosztály, a két Koczka, a két Bali, a két Juhász. Alig voltak 16-18 évesek, de már akár az első csapatban is játszhattak. Nagy Bélától, mint edzőtől el kellett búcsúznunk, s helyébe lépett Laki Imre. Imre előtt talán volt más edzőnk is Szolnokról, Újszászról, de nem maradtak sokáig. Nem is tudok mondani más olyan futballedzőt a megyében- esetleg egy törökszentmiklósi- aki olyan sokáig terelgette volna a pályán a játékosait, mint Laki Imre. Igazi sportember volt, becsülettel, őszinte szeretettel vezette az egyesületet. Valódi eredményekről is beszámolhatunk az ő pályafutása alatt, hiszen 1968-69-ben a Szászberek Sportegyesület bajnokságot nyert a megyei II. osztályban, igaz a következő évben kiestünk, de aztán sikerült újra bekerülni, és hosszú évekig Szászberek csapata a megyei I. osztályban futballozott.

Gazdasági felelősként a csapat anyagi ügyeit többek között én koordináltam, s bizton állíthatom, hogy mindig be kellett osztanunk a pénzt. Állandó pénziánnyal küszködtünk, folyton ügyeskednünk kellett, hogy mindenre jusson abból a kevésből, amit kaptunk. Imrével rendszerint minden év januárjában összeültünk, s megbeszéltük a klub pénzügyi helyzetét. Minden hónapra kiszámoltuk, hogy mennyit költethetünk, szabályoztuk a kiadásainkat. Mindig törekedtünk arra, hogy legyen egy kis tartaléka is a csapatnak, hisz a tanácsházán a költségvetést rendre csak márciusban fogadták el. Persze a Béke Mg. Tsz is támogatta a csapatot, már ami a felszerelést, az utazást illeti.

Az ám, az utazások! A '40-es években még lovas kocsival mentünk idegenbe játszani, sokszor Nagy Árpád bácsival egyeztünk meg. Persze megtörtént az is, hogy több tíz kilométert kellett megtennünk, s

ilyenkor például megpihentünk a Szénási-birtokon (Szénási Gábor Terlanday Sándor apósa volt), kaptunk lóváltást, s indultunk tovább. Később előfordult, hogy kistraktorral, majd az 1950-es, '60-as években Csepel teherautókkal utaztunk, addig, amíg nem szabályozták, hogy teherautóval személyt szállítani nem lehet. De ekkor már a termelőszövetkezetnek voltak buszai is, így ők biztosították a feltételt, hogy el tudjunk jutni a mérkőzésekre. Sőt, általuk jó néhány focista elutazhatott a Dunántúlra vagy Szlovákiába, a Magas-Tátrába is.

A szászberkiek az én időmben nagyon sokat tettek a futbalért. Földi Kálmán, mint intéző, Tóth János, volt gazdaságvezető is, Kovács Béla szintén, ő korábban focizott is. De persze nemcsak azok a személyek a fontosak, akik aktívan, az egyesület tagjaként tevékenykedtek, hanem a szurkolók is, akik sosem mulasztottak el vasárnaponként kijárni a pályára, s drukkolni a csapatnak. Mások úgy támogatták a csapatot, hogy általuk lehetővé vált, hogy nem, vagy csak alig kellett anyagi áldozatot hoznunk a sportbálok, az év végi bankettek megrendezésére. Vagyis a vacsorához szükséges alapanyagokat felajánlották, a futballista feleségek pedig megfőzték a finom ételt. Sokszor 60-70 főre is terítettünk, s mindenki jól érezte magát ezeken a rendezvényeken.

Nem lenne teljes a visszaemlékezés, ha nem említeném meg Farkas Pista, egykori NB II-es kapus nevét, aki közel tizenöt évig nálunk játszott. Laki Imre nyerte meg őt a csapat számára, s amikor visszavonulásakor búcsút kellett vennünk tőle, nagyon nehéz szívvel engedték el. Nagyon jó kapcsolat alakult ki közöttünk, nagyon szerettük őt.

Laki János

egykori labdarúgó

Legkedvesebb emlékeim között őrzöm, amikor még aktív sportolóként a Szászberek Sportegyesület tagja voltam. Már kisgyermekkoromban, fiatalon is nagy volt a mozgásigényem, többféle sporttevékenységgel is foglalkoztam, futottam, súlyt emeltem, ám, amellyel igazán hosszú ideig foglalkoztam, az a labdarúgás volt. Ebben a sportban hasznosíthattam mindazt, amit a futás és a súlyemelés adott, hiszen gyors voltam, és bírtam erővel a kétszer negyvenöt perces pályán.

1952-1969-ig futballoztam, igaz nem végig itthon, mert négy évet a jászkiséri csapatban is eltöltöttem. Mindkét lábbal tudtam kezelni a labdát, kétposztos játékos voltam, csatárként és háttvédként is igyekeztem megtenni mindent a csapat sikeréért. Egy olyan csapatért, amelyben olyan nagyszerű társakra lelhettem, mint Tivadar Jenő, Csajbók József, Fehér József, Lakatos János. Pályafutásom befejeztével sem szakadtam el teljesen a csapattól, hiszen még sokáig én vittem a játékosokat busszal a vidéki mérkőzésekre. Bármikor szóltak, szívesen vállaltam a sofőr szerepet.

Abban az időben még nem volt külön ifjúsági csapata az egyesületnek, pusztán a felnőtt csapat működött. Így az egészen fiatalok, szinte még gyerekek és a felnőttek, az idősebb játékosok együtt edzettek, készültek a mérkőzésekre. Amitől elképzelni sem lehetett jobbat, hiszen ezáltal rengeteget tanulhattunk tőlük. S persze akár az idősebbek is tanulhattak az újabb korosztálytól, akikhez már újabb információk, ismeretek is eljutottak a futballt illetően. Nagyon sokat köszönhettek akkoriban az ifjak Fazekas Sándor tanítónak, aki nagyon sok mindenre megtanította őket, s ő maga is sokat tett a szászbereki csapat fejlődéséért.

Sok kiváló játékosa volt Szászbereknek az én korosztályomat meg-

előzően is, úgy, mint Nagy Lehel, valamint az öreg Göblyös Menyhért, aki háttvédet játszott, és kemény, gyors ember volt a pályán, Dienes Gáspár, ő az '50-es években kapus volt, és szintén jó kapusunk volt Nagy István.

Általában elmondható volt, hogy a szászberekci csapatban idegen játékos aligha fordult meg, nem úgy, mint manapság, hogy már több a vidéki focista. Akkoriban ugyanis minden fiúgyerek futballozott. Bőséggel megvolt a létszám, sőt akár két teljes csapatot is ki tudtunk állítani, előfordult, hogy igazolásra sem volt szükség. Aki egy kicsit is szerette a focit, aki szerette a sportot, az előbb-utóbb a futballpályán kötött ki. Mint ahogyan azok az alig 15-16 éves gyerekek is, mint Juhász Anti, Juhász Laci, Koczkaék. Tehetségük már ekkor megmutatkozott, s velük már bajnokságot is nyertünk.

Sok mindent megtettünk azért, hogy játszhassunk, hogy rendszeresen ott legyünk az edzéseken. Ekkor még nem volt mindenkinek autója, szegényebb, szerényebb világ volt az, de arra törekedtünk, hogy ne hiányozzunk egyetlen felkészülésről sem. Egy alkalommal például Mácsai Béla, tanító – aki maga is focizott – Alsó-Szászberekről a biciklijé csomagtartóján hozta Molnár Gyulát edzésre. Sokan szinte a munkából egyenesen a pályára mentünk, pedig igen nehéz fizikai munkát végeztünk, volt, aki zsákolt, mások vagont rakodtak ki. Mégis bírtuk, s örömmel rúgtuk a labdát.

A kiváló játékosokat pedig nagyszerű edzők irányították. 1955-57-ig Hőgye Mihály, őt megelőzően egy bizonyos Mihályi volt az edző, mindketten Újszászról jártak át hozzánk. Majd Ecseki István lett az edző, 1958-tól pedig nagyon hosszú ideig Laki Imre irányította a Szászberek Sportegyesület csapatát.

Jó visszaidézni ezeket az eseményeket, főleg azokat a mérkőzéseket, amelyeken igazán jól szerepeltünk. Ilyen volt az 1958-as Jászkisér elleni küzdelmünk is. A jászkisériek nagyon jól játszottak az első féldőben, hiszen vezettek 1:0-ra, és már el is kezdtek ünnepelni.

Ám a második félidőre elfáradtak, mi pedig minden erőnket összeszedve sorra lőttük a gólokat az ellenfél hálójába. Végül 5:1 győztünk, a jászkisérieknek már nem volt minek örülniük, ilyen vereséggel igencsak szomorúan kullogtak haza.

Juhász László

egykori futballista

Mindig nagyon szívesen emlékszem vissza sportpályafutásomra, azokra az időkre, amikor aktív futballistaként Szászberek színeiben, piros-fehérben játszhattam. Öröm felidézni az akkori sikeres időszakot. Emlékeimben őrzöm életemnek azt az időszakát- az ifjúságomnak azon szakaszát-, amikor egy olyan összetartó kollektíva tagja lehettem, ahova nagyon jó volt tartozni.

Szászberken fejlett állami gazdaság működött, mely nagyon sok embert foglalkoztatott a faluban. Ebben az időszakban még nem volt önálló sportöltözője az egyesületnek, így a gazdaság öltözőjét – talán a hentes üzem öltözőjét – használta az akkori csapat. Meccs előtt tehát ott öltöztek át a játékosok, mi pedig kisgyerekként alig vártuk, hogy kijöjjenek a focisták, s mentünk mellettük egészen a pályáig. Kopogott a csukájuk a kövön, kisfiúként el sem tudtunk képzelni ennél szebb hangot. Jellemző volt, hogy a mérkőzés előtt, a pálya felé tartva még beugrottak egy korsó sörré a kocsmába. Na, de egészen más korszak volt az! Hiszen sokan még vasárnap is nehéz fizikai munkát végeztek, dolgoztak, s délután pedig már a pályán rúgták a bőrt.

Emlékszem, hogy ekkoriban még önálló, nagy forgalmú vasútállomása volt Szászbereknek. Ide hordták pl. Jászsalsószentgyörgyről is a terményt, s itt rakodták vasútra, hiszen komoly rakodórampák voltak itt. Az akkori állomásfőnök, Tivadar János bácsi pedig az egyik alapítója volt a szászbereki labdarúgó-szakosztálynak. Később Laki

Imre, aki fiatalkorában maga is futballozott, vette át egy elég kritikus időszakban az egyesület vezetését. Ugyanis az '50-es évek közepe, vége felé úgy volt, hogy kellő támogatottság híján megszűnik a foci. Ám aztán többé-kevésbé sikerült úrrá lenni a helyzeten, Imre bácsi ugyanis ekkor vette kezébe a sportegyesület igazgatását, s élete végig szívügyének tartotta a szászbereki futball működését.

Az én korosztályomat megelőzően is nagyszerű játékosai voltak Szászbereknek, példaképnek tekintettük Molnár Gyulát, aki véleményem szerint az egyik legjobb játékosunk volt, de ugyanígy megemlíthetem Laki Józsi bácsit is. Ők egészen más környezetben nőttek föl, nem kaptak még kellő ösztönzést, s jóval kevesebb információhoz jutottak a futballt illetően is.

Az 1960-as évek elején, amikor én középiskolás voltam nagyon kevés kikapcsolódási, szórakozási lehetőség volt a településen. Mindössze két televízió volt a faluban, valamint a tanácsházán volt szalagos magnó, melyet nagy könyörgések után adtak csak oda, hogy zenét hallgathassunk és házibulit rendezzünk. Így ez a korszak a sportot tekintve kedvező időszak volt, hiszen leginkább csak focizni volt lehetőségünk, már csak azért is, mert ahhoz nem kellett sok minden. Szerencsések voltunk, mert volt egy kitűnő grund a szászberki kútnál, a medencénél, oda jártunk ki focizni. Úgy látom, hogy ma már a sport, a csapatjáték egyre inkább háttérbe szorul, hiszen átveszi a helyét a számítógép, az internet.

Én a szászbereki csapatban először tizenöt és fél évesen, 1962 októberében játszottam. Mivel ekkor még nem volt ifjúsági csapat, futballtársaim mind harminc, harminc év feletti férfiak, családapák voltak. Néhány mérkőzés után aztán az iskolatársaim elcsaltak Újszászra, ahol körülbelül másfél évig játszottam az ifjúsági csapatban, majd visszajöttem Szászberekre. Ekkor kezdett el szerveződni egy új csapat egy egészen új mentalitással, s ennek a csapatnak lettünk mi törzstagjai a barátaimmal, Bali Béla, Bali Jani, a Koczka-ikrek, a bá-

tyám és én, a három testvérpár alkottuk az alapmagot. Az előző korosztály ugyanis kiöregedett, s Laki Imre bácsiék láttak bennünk fantáziát, hogy egy merőben új csapatot állítsanak össze.

Nagyon sokat köszönhattünk az általános iskolában tanító Fazekas Sándor tanár úrnak, aki nagyon sok mindenre megtanított bennünket. Falusi gyerekeként nem jártunk el sehová sem, legfeljebb a szomszéd településekre, kevés rálátásunk volt a világra, ám a tanár úr idehozott nekünk mindenféle új ismeretet. Sokféle sporttevékenységgel megismertetett bennünket, tőle tanultunk meg sakkozni, asztaliteniszezni, römizni, kosárlabdázni, játszottunk lábtengőt, megtanította a különböző úszásnemeket a Zagyván. Igazán kiváló pedagógus volt, megalapozta azt a tudásbázist, amire már Laki Imre is építhetett.

Tudatosan készültünk a meccsre. Olvastunk, hallottunk arról, hogy az NB I. játékosai már télen elkezdték az alapozást, így ez nálunk is gyakorlattá vált, már január első vasárnapján hozzáfogtunk a felkészüléshez. Hetente háromszor is tartottunk edzést, akár szombaton és vasárnap is, melyen természetesen mindenki részt vett. Nagy indok kellett ahhoz, hogy valaki ezekről az edzésekről hiányozzon. Mi már tartottunk bemelegítést, futottunk, erőnléti edzéseket is végeztünk, majd zajlottak a két kapus edzések, s igyekeztünk fejleszteni a játéktechnikánkat is. Az előttünk lévő korosztály ezeket még nem csinálta, ők leginkább csak kapura rugdostak, igaz kapura löni valóban jól tudtak. S bizony sokszor a mérkőzéseken dőlt az el, hogy ki hogyan bírja erővel, milyen erőnlétben vannak a pályán.

A csapat az első igazi nagy sikerét az 1968-69-es bajnokságon aratta. Az alig ezer lakosú kis település kis csapata megnyerte a bajnokságot a megyei II. osztályban, s felkerült a megye I-be. Ez akkora szenzáció volt, mintha most a magyar válogatott megnyerné az Európa Bajnokságot. A sikeren felbuzdulva, mivel mindig kevés pénzből kellett gazdálkodnunk, felosztottuk egymás között a falu különböző pontjait, és mindenhova bekopogtattunk adományért az egyesület számára.

ra. Az emberek pedig adtak, a legnagyobb adomány 100 forint volt. Összejött annyi pénz, hogy akkor először tudtunk vásárolni melegítőt a csapat számára. Addig ugyanis a hűvösebb, hidegebb hónapokban mindenki a sajátjában játszott, mindenki maga gondoskodott a melegebb öltözetről. S még egy dolog, ami szintén ennek a bajnokságnak köszönhető, a sportbál. Akkor tartottunk először nagy bált, hiszen volt mit ünnepelni. Rangos eseménynek számítottak ezek a bállok, mindig nagyon sokan szerettek volna rajta részt venni. Persze évszóró, szezon záró bulik szintén voltak, melyeken Laki Imre értékelést is tartott a csapat munkáját illetően.

A sikeres időszakot azonban egy nehezebb, szerencsétlenebb követte. Az akkori gárdát szétszórta a katonaság, többen megnősültek, szaporodtak a munkahelyi és az egyéb problémák. Mindössze egy szűkebb mag folytatta tovább a labdarúgást, s megye II. szinten bár, de elfogadható eredményeket értünk el. Az újabb fordulatot az 1957-es korosztály hozta, Laki Józsi, Donkó Pisti, Pető Laci, Nagy Misi, Kovács Tibi, Szabó Illés szenzációs képességű gyerekek voltak. Én még tudtam velük is focizni, bár már az idősebbekhez tartoztam. Ez az átfarmálódott, új csapat szintén bajnokságot nyert 1979-ben. Később is eredményesen játszott még 10-13 évig a megye I-ben, sőt dobogós helyezések közelében is voltunk. Nagyon jól helytállt ez a csapat, jól tudtak együttműködni, sokkal több minden még inkább ide kötötte őket, például a munka a termelőszövetkezetben, az akkumulátorgyárban.

Jómagam 1984-ig futballoztam a szászberekci csapatban, végig irányító szerepkörben. Mindig szerettem másokat jó labdával kiszolgálni, s ez nem lehetett nehéz, ha az ember olyan játékosnak készítette elő a helyzetet, mint Bali Béla, aki úgy lőtt kapura, mint a géppuska. A nagypályás futballt befejezván már csak szurkolóként jártam ki a mérkőzésekre. Később aztán kispályán játszottam az akkumulátorgyárban, ugyanis ott rendeztünk mérkőzéseket. Majd beneveztünk a szolnoki városi kispályás bajnokságra is, ahol hat osztály volt. Az F osztályban indultunk kezdő-

ként, és sikerült eljutnunk egészen az A, vagyis a városi bajnokság legfelsőbb osztályáig. Körülbelül hat-hét év elteltével innen is kiöregedtünk, jöttek újabb, tőlünk fiatalabb játékosok. Később aztán már csak baráti találkozásokon fociztunk, általában a partner cégek, pl. a Húsipari Vállalat vagy a Hűtőgépgyár csapatával, de a jászberényi állatorvosokkal is fociztunk. Ezek után pedig végképp befejeződött a futballpályafutásom.

Így visszaemlékezve számomra nem is a rangadók voltak a fontosak, hiszen sokszor egy-egy mérkőzés pusztán azon is múlhatott, hogy mennyire volt szerencséje a csapatnak, hogy bejött-e egy-egy trükk vagy sem, annyi bizonyos, hogy mindenki a csapatot szolgálta, s csak ez számított. Persze voltak hatalmas meccsek, de igazán azok voltak az izgalmasak, amikor tőlünk jobb csapat jött ide játszani. A kupamérkőzések alkalmával volt szerencsénk játszani a Szolnoki Olajbányász, a Vegyiművek csapatával, és legyőztük őket. Ám állítom, hogy egyik sem ért fel azzal, mikor bajnokságot nyertünk. Olyan csapatokat előztünk meg, mint Kengyel vagy Kisújszállás. Igazán emlékezetes mérkőzés volt, mikor az utóbbit 6:2-re megvertük.

Nemcsak mi szolgáltuk a csapatot, bennünket is nagyon sokan támogattak. Mint ismeretes, akkoriban az egyesület támogatója a termelőszövetkezet volt. A Béke Mg. Tsz. csapataként futottunk, ők biztosították az anyagiakat, a különböző eszközöket, a felszerelést, a futballlabdát, a csukát, a mezt. Ha idegenbe mentünk játszani, akkor szintén a tsz-nek köszönhetően, kezdetben ponyvás teherautóval, majd később, mikor a szövetkezet vásárolt egy farmotoros Ikaruszt, akkor azzal utaztunk. Abban az időben pedig olyan népszerű volt a foci, a csapat a településen, hogy nemcsak a játékosok, a közeli hozzátartozók utaztak idegenbe, hanem még plusz egy teherautóval külön jöttek a szurkolók is. Sokakat megmozgatott a sport. Voltak olyan lelkes szurkolói, segítői a csapatnak, akik mindig minden meccsen ott voltak, mint Pető Béla bácsi, Gyáfrás István bácsi. Nagy Árpád bácsi egy időben szertáros is volt, aki nagyon a szívéen viselte a játékosok sorsát.

Vágó Jóska pedig úgy tudott szurkolni a csapatnak, mint senki sem, mindig jó hangulatot teremtett a pálya szélén. Az edző, a szakosztályvezető vagy, ahogy mindenki emlegeti, a mindenes, Laki Imre bácsi türelme, szeretete, vezetése nélkül nem alakulhatott volna ki ilyen nagyszerű közösség. Imre bácsi olyan volt, mint egy osztályfőnök, aki az óra után nem engedi el a diák kezét, hanem még segít, tanácsot ad. A meccsek, az edzések után ő sem hagyta el azonnal a pályát, a játékosait, hiszen még hosszan beszélgettünk azok után, taktikai tanácsokkal látott el minket, útmutatást adott a következő mérkőzésre.

Nagyon összetartó csapat volt a mienk, valódi barátságokkal. A pályán kívül is találkoztunk, szívesen töltöttük együtt a szabadidőnket. Eljártunk kocsmába, szórakozni, táncolni. Szerencsére a baráti körünkben a lányok, a barátnők, későbbi feleségek is jóban voltak egymással. Ők is kijártak a meccsekre, általában a futballpálya déli részén, ahol most a lakópark van, foglalták el a helyüket, onnan szurkoltak, sikítottak. Később már a gyerekeinket is kihozták a pályára, nagyon sokan tényleg szinte ott nőttek fel. Mint annak idején mi is.

Persze a szurkolótábornak eredmény kellett a meccseken, s ha azzal elégedettek voltak, sörrel jutalmazták a csapatot. Aki szerette azt itta, aki nem, az maradt a Baminál. Az én korosztályom nemigen itta az alkoholt, Molnár Gyula el is nevezett minket „Bambi betyároknak”.

Kovács Tibor

egykori játékos, az ifjúsági csapat ex-tréner

Egész életemben nagyon szerettem a sportot, s ami számomra a legtöbbet adta, ami a legnagyobb örömet nyújtotta, az a labdarúgás volt.

1970-ben lettem Szászberек igazolt játékosa az ifjúsági csapatban, és el is köteleztem magam az elkövetkező 24 évre. Futballpályafutásom befejeztével már leginkább csak szurkolóként jártam ki a meccsekre,

illetve 3 évig edzője voltam az ifjúsági csapatnak. Ám aktív játékosként nem volt olyan nehéz feladatomban, mint abban a 3 évben, ugyanis nagyon nehéz volt rábírnunk a gyerekeket, hogy rendszeresen vegyenek részt az edzéseken, s vegyék komolyan a feladatukat, szinte lasszóval kellett fogni őket, hogy meglegyen a csapat.

Pályafutásom elején éppen felbomlóban volt az előző gárda, hiszen sok minden nehezítette az egyesületben való maradásukat, ki-ki elment katonának, majd megnősültek, családot alapítottak. Így aztán mi, egy egészen új korosztály felkerültünk az ifiből a felnőtt csapatba. Labdarúgó társam volt Donkó Pisti, Nagy Misi, Pető Laci, Lakatos Imre, Földi Gyuszi is. Mivel egy korosztály voltunk, elég gyorsan összekovácsozódtunk, s nemcsak a pályán, de azon kívül is számíthattunk egymásra. Már kicsi gyerekként is együtt labdázunk. Nem is nagyon tehattünk mást, ritka volt akkoriban, ha valaki nem a pályán töltötte a szabadidejét. A szüleinknek sem volt miért aggódniuk, mivel tudták, jó helyen vagyunk, s ha kerestek, a falu szívében, a sportpályán megtalálták.

Természetesen vannak meccsek, melyekre szívesen emlékszem vissza. Ilyenek például a kupamérkőzések, hiszen akkor neves, nagy csapatokkal is játszhattunk. Mindig nagy izgalommal készültünk ezekre a rangadókra, hiszen valódi megmérettetésnek számított NB-s játékosokkal összemérni az erőnket. De számomra mégis az igazi siker az volt, mikor bajnokságot nyertünk, s utána évekig képesek voltunk bennmaradni a megyei I. osztályban. Köszönhető volt ez Laki Imre bácsi kitartó munkájának is. Ő egész életében ezért a csapatért élt. Akkoriban egy serdülő csapatot is ki kellett alakítani, s mindent megtett, hogy toborozza a fiatalokat. Igaz neki annyi is elég volt, hogy csak szólta a gyerekeknek, hogy „Te meg te, gyere már focizni...”, és minden fiú azonnal ugrott. Folyamatos volt az utánpótlás. Volt, akinek valóban volt tehetsége, másoknak nem, de ez senkit sem keserített el. Örültek, örültünk, hogy a szászberek egyélete tagjai lehetünk.

Nemcsak a pályán eltöltött időről, de az oda való utazásokról is kel-

lemes emlékeket őrzök. Ugyebár manapság már inkább személyautóval utaznak idegenbe a játékosok. Nos, úgy gondolom ez fele akkora élményt sem ad, mint az, amikor mi még ponyvás, sőt olykor ponyva nélküli teherautóval, vagy busszal utaztunk az ellenfélhez. Jó hangulatban teltek ezek az utak, beszélgettünk, nevetgélünk, s mindenféle nótákat énekelünk. Emlékszem, különböző dalokat költöttünk egymásról, az edzőről, s ezzel szórakoztattuk magunkat. Ha pedig megnyertük az adott mérkőzést, akkor már a buszon elkezdtük az ünneplést, az iszogatást, amit aztán itthon tovább folytattunk a kocsmában. Sokszor késő estig elemeztük a meccs különböző helyzeteit, az ellenfél játékát, trükkjeit.

Amióta én emlékszem, mindig volt sportvacsora vagy bál a szezon végén, ami szintén hozzájárult a csapatépítéshez. A kezdeti időszakban ez még szerényebb volt, egy-egy sikeresebb meccs után virslivel, sült kolbásszal, sörrrel vendégeltek meg bennünket. Később már a bálók lebonyolítása szervezettebb formában működött, egyre magasabb színvonalon rendezték meg, finom vacsorát főztek, zenészt fogadtak, és hajnalig lehetett táncolni, beszélgetni.

Nagyon örülök annak, hogy ilyen formán bekapcsolódhattam a közösség, a Szászberек Sportegyesület életébe. Kívánom, hogy mindenki, aki ma és a jövőben tagja lesz ennek az egyesületnek, lelje benne örömét, s gazdagodjon annyi szép emlékkal, mint én.

Bezzeg László

egykori futballista, volt gazdaságvezető

Életemnek majd 30 évig meghatározó eleme volt a labdarúgás. 2010-ben hagytam abba a nagypályás futballt, de természetesen nem tudom magam mentesíteni a játék alól, hiszen kispályán, barátságos mérkőzéseken, vagy öregfiú rangadókon még mindig szívesen játszom.

Településünkön a labdarúgásnak óriási hagyománya van. Én még kisgyermek voltam, amikor még ugyan a sportpályán nem, de a falu különböző pontjain már fociztam a barátaimmal. Voltak úgynevezett alvég-felvég meccsek, amikor a Korvin Ottó utca (jelenleg Móricz Zsigmond utca) volt a választóvonal a két csapat között. Annyian szeretünk focizni, hogy bőven kiadott a létszám két együttesre valót. Olyan is volt, hogy a Táncsics utca víztorony felőli és a temető felőli oldala mérkőzött meg egymással. Mondhatni ez volt a mi faluválogatottunk.

Később aztán, aki kitartónak bizonyult, az bekerülhetett az egyesületbe. De persze ennek is megvoltak a maga lépcsőfokai. Akkoriban még nem volt minden háztartásban bőrfoci, sőt..! A klubnak is jó, ha volt 3-4 futball-labdája. Így, ha igazi focilabda közelébe akartunk kerülni, akkor kijártunk az edzésekre labdafogónak. Versenyt futottunk az elszálló labdáért, s mi ezt is megbecsültük. Megtanultuk értékelni a legapróbb dolgokat is. Majd aztán, ha megerősödtünk, s Imre bácsi látott bennünk valami fantáziát, akkor szólott, hogy csatlakozzunk. De így is ki kellett tűnni valamivel, hogy leigazoljanak bennünket. Mivel azonban nagyon sok gyerek, fiatal szeretett focizni, sajnos sokan be sem fértek a felnőtt csapatba. Persze serdülőként, ifistaként sokan kaptak lehetőséget a játékra, de a nagyok közé már nem mindenki került be. Így volt olyan, aki felhagyott a labdarúgással.

Én voltam olyan szerencsés, hogy még játszhattam az öreg Petővel, Juhász Lacival, Koczka Imrével. Mindig is nagyra becsültem őket, öröm volt velük futballozni, sokat tanultam tőlük. Sokat segítettek, ha kellett, biztattak, ha kellett, elmarasztaltak bennünket. Nem pátyolgattak, nem finomkodtak, hanem keményen ösztönöztek bennünket a jobb teljesítményre. A dorgálásnak, a feddésnek is mindig megvolt a maga oka, s ez meg is erősített bennünket. Pontosan tudta mindenki, hogy hol van a helye a sorban. Amikor idegenbe utaztunk ponyvás teherautóval, akkor is megvolt a sorrend, hogy ki mikor szállhat fel, s hova ülhet, s természetesen ezt elfogadtuk, tiszteletben tartottuk.

Az 1980-as megyei labdarúgó bajnokságon játszottam először felnőtt csapatban. Ezekben az években hetente háromszor, kedden, szerdán, pénteken volt edzés. Nagyon sokan részt vettünk a felkészülésben, olyan sokan voltunk, hogy két teljes csapat focizhatott egymás ellen. Ilyenkor nem is a vonalig, hanem a drótig játszottunk. A kezdő csapatba azonban éppen a nagy létszám miatt nem is mindenki kerülhetett be, cserejátékos pedig az esetek többségében senki sem akart lenni. Így aztán a hétvégi mérkőzéseken rendre csak 12 biztos játékos szerepelt.

Nagyon kemények voltak a mérkőzések, főleg a nagy riválisok, a szomszédváarak, Jászsalsószentgyörgy, Jászladány, Zagyvarékas, Alattyán ellen. De persze óriási dolognak számított az is, hogy a mi alig 1000 lelkes községünk olyan nagyobb települések, városok csapataival mérhette össze tudását, mint a Jászberény, a Cukorgyár, a Tisza cipő, vagy Kunszentmárton, Törökszentmiklós. S bizony jól megálltuk a helyünket ezekben a csatákban, általában a jó erős középmezőnyben végeztünk. Farkas Pistának köszönhetően, aki nagyon jól védett, kevés gólt kaptunk, igaz keveset is lőttünk. Csapatunk a védekezésre, az abszolút kontrára rendezkedett be, még a csatársorunknak is a defenzív játék volt a feladata.

Kevés idegen labdarúgónk volt, s ha volt is, akkor is minőségi játékosokat igazolt le az egyesület. Az idegenlégiósaink is fontosnak tartották a csapat sikerét, ők is a csapatért dolgoztak, ennél fogva könnyen elfogadtuk őket, s ők is zökkenőmentesen beilleszkedtek közénk. Néhányuk nemcsak csapattársunk, hanem munkatársunk is lett, hiszen az akkumulátorgyárban is munkát kaptak.

Laki Imre bácsi, a csapat mindenese igyekezett mindig minden követ megmozgatni azért, hogy Szászbereken legyen labdarúgás. Sokan egyszerre vonultunk be katonának, s hogy, hogy nem a legtöbben Szolnokon katonáskodtunk. Nem kerültünk tehát messze a falutól, így minden további nélkül ki tudtunk járni a meccsre. Emlékszem, egy alkalommal Pető Laci véletlenül eltörte az orrom egy mérkőzé-

sen, s törött orral mentem vissza a laktanyába, ahol aztán azt hitték, hogy valamiféle verekedésbe keveredtem.

Imre bácsi persze nemcsak a katonasággal ápolt jó kapcsolatot, kezdettől fogva kereste a támogatókat az egyesület számára. A Zagyvárékassal közös községi tanács éppúgy segítette a csapatot, mint a tsz, az akkumulátorgyár, később a Szászakku, illetve a vadásztársaság.

Az 1982-es őszi bajnokságon másodikká lettünk, s Budai Kálmán ennek jutalmaként egy csehszlovákiai utat finanszírozott a csapat számára. Nagyon nagy élmény volt, hiszen akkor még sokan nem is jártunk külföldön. A Hotel Panorámában szálltunk meg, ahol aztán szobát kellett cserélnem Imre bácsival, mivel az enyém egyenes oldalon volt, míg az övé nem, s ott nem érezte volna jól magát. A csapatból, ha jól emlékszem ott volt Laki Robi, Göblyös Menygyi, Szabó Illés, Nagy Misi, Kovács Tibi, Donkó Pisti, Farkas Pista, Pető Laci, Göblyös Jani. A csapatból nem mindenki vállalkozott arra, hogy fölmegy a Lomnici-csúcsra. Laki Imre bácsi például annyira szorította a kapaszkodót a lanovkán, hogy szinte elfehéredtek az ujjai. S közben azon morfondírozott, hogy mi lesz a csapattal, ha lezuhan a mélybe. Ez az aggodalom is jellemzi Imre bácsit, hogy valóban minden gondolata a csapat körül forgott. Sokszor a családot, a munkát is ennek rendelte alá.

Kb. 10 évvel később a Szászakku szervezésében pedig Romániába, egy Nagybánya melletti üdülőbe utaztunk egy barátságos mérkőzésre. Sikerült is megvernünk az erősebb, jobb román csapatot a bevált taktikánk által. Itt is nagyon jól éreztük magunkat.

Nemcsak az utazások, a mérkőzések kovácsolták össze a csapatot, hanem a közös teendők is. Például dolgoztunk együtt a pályán, amikor kaszálni kellett a fűvet. A '80-as években még nem fűnyíróval veselkedtünk neki a futballpályának, hanem nyolcan-tízen a felmagvazott, bokáig érő fűvet kaszával vágtuk le. Locsolásról, öntözésről akkoriban még szó sem lehetett, teljesen az időjárás viszontagságaira volt bízva, hogy milyen pályára lépünk a hétvégi meccsen. Volt

olyan, hogy a kemény, kicserepesedett földön rúgtuk a labdát, de olyan is, hogy sárban, térdig érő hóban játszottunk.

Nagyon sok, több mint 800 hivatalos bajnoki vagy kupameccsen szerepeltem, s mind nagyon jó élmény volt. Szívesen emlékszem vissza életemnek ezen szakaszára, hiszen nagyon sok mindent kaptam általa. Barátokat, megbecsülést, örömet, valódi erkölcsi, emberi értékeket nyújtott nekem a labdarúgás, a Szászberek Sportegyesület.

Laki Róbert

egykori labdarúgó, ex-sportegyesületi vezető

Bizton állíthatom, hogy az egész életem a labdarúgásról szólt, hiszen édesapám már akkor a Szászberek Sportegyesület vezetője és edzője volt, amikor én megszülettem. Tehát már kicsi gyerekként is a labda bűvöletében éltem. Ha sportról volt szó, nem is jöhetett más számításba, csak a futball.

Az én sportpályafutásom 1977-ben kezdődött. Ekkor még csak 12 éves voltam, s mivel még nem volt serdülő csapata Szászbereknek, az ifjúságiban kezdtem el focizni. Emlékezetes maradt az első meccsem Jánoshidán, mivel sárgalapot kaptam egy szabálytalankodásért. Felrúgtam egy jóval természetesebb játékos, mint én, ami egyébként derűtséget váltott ki a nézőközönségből, semmint dühöt, mert valóban nagyon kicsi voltam, alig értem a többiek derekáig. Ettől kezdődően folyamatosan futballoztam az ifjúsági csapatban. A felnőtt csapatba pedig jóformán egy szavazás útján kerültem be. Édesapám az egyik edzés után egy-egy lapot osztott ki az idősebb játékosoknak, hogy írják föl a következő vasárnapi mérkőzés általuk javasolt kezdő csapatát. Ezek a sporttársak pedig megtiszteltek bizalmukkal, hiszen minden lapon ott volt a nevem. Így igen korán, már 16 évesen játszhattam az első csapatban. Egészen 2005-ig igazolt játékosként aktívan futballoztam az egyesületben.

Megyei szinten Szászberek csapata mindig jól teljesített, a jó erős középmezőnyben rendre ott voltunk. Alapvetően a mi taktikánk a védekezés volt, ennek köszönhetően volt olyan szezon, mikor mindössze 17 gólt kaptunk a 30 mérkőzésen. Nagyon jól tudtunk együtt dolgozni. Ha ugyanis egy csapat széthúz, nem tiszteli, támogatja a társait, ha nem ismeri el az edzőjét, akkor nem tud eredményt felmutatni. Ha azonban pontosan tudja, hogy minden posztnak megvan a maga nagyon fontos feladata, és azt is megérti, hogy nem az egyén a fontos, hanem a csapat, hogy mindent alá kell rendelni a közösségért, hogy ez egyfajta szolgálat, akkor akár sikereket is el lehet érni. Az én korosztályom pedig összetartott nemcsak a pályán, hanem azon kívül is. Eljártunk együtt szórakozni, segítettük egymást, akár a favágásban, akár az építkezésben. S persze ott volt az, ami mindannyiunkat összekötött, a sport szeretete. Ma már, mintha ez háttérbe szorulna. Sajnos rohanó világban élünk. Nincs már idő arra, hogy az emberek órákig beszélgessenek egymással, mint ahogy mi tettük azt egy-egy meccs után. Összegyűltünk a kocsmáknál a szurkolókkal, a csapattársakkal s akár éjfélig is beszélgettünk, kíváncsiak voltunk egymásra.

Amikor én elkezdtem focizni, az akkori Béke Mg. Tsz. igazgatója, Dr. Budai Kálmán is a szívéen viselte a csapat sorsát. Egy alkalommal az ő támogatásával utazhattunk el Csehszlovákiába, miután a megyei I. osztályú bajnokságon Martfű mögött, a második helyen végeztünk. Ezen kívül voltunk edzőtáborban Romániában is. Ekkor nemigen volt úgynevezett „külföldi” játékos a egyesületnek. A heti négy edzésen rendszerint megjelent mindenki, 30-35 gyerek biztos, hogy ott kergette a labdát. Később aztán már lettek idegenlégiósaink, közülük ketten közel 10 évig játszottak nálunk. Farkas Pistát személyesen édesapám kérte meg, hogy csatlakozzon a csapathoz. Nyolc meccsben egyeztek meg, végül több mint 10 évig maradt. Az újszászi Tóth László pedig bal hátvédként lett a csapat tagja. Persze rajtuk kívül is voltak idegenek a csapatban, mint Veres Miska, Kántor Pista, ma pedig már szinte fordított az arány, több a „külföldi”, mint a szászberki játékos.

Édesapám, Laki Imre sokat dolgozott azon, hogy a csapat mindig a tőle telhető legjobban szerepeljen a meccseken. Tette ezt úgy, hogy nem pusztán irányítani, vezetni, koordinálni akarta a csapatot, hanem odafigyelt mindenkire, szeretettel, őszintén foglalkozott játékoisaival. Képes volt azt is megtenni, hogy meccs előtt, éjszaka, hajnalban megkereste a fiatal focistákat az adott szórakozóhelyen, azért hogy hazaküldje őket, különben nem tudtak volna másnap teljesíteni a pályán. Mindenkit meghallgatott, s a fiatalok is hallgattak rá. Nemcsak a focira tanított meg bennünket, hanem az életre is. Bár a futball, a csapatjáték egyébként is megtanítja az embert az alkalmazkodásra, arra, hogy toleránsnak kell lennünk a másikkal szemben. Azt is tudni kell, hogy neki nem kellett húsz játékos, inkább dolgozott kevéssel, csak azok megbízhatóak legyenek. S valóban volt olyan, hogy mindössze tizenketten játszottak a felnőtt csapatban. A sport iránti szeretete, rajongása olyan erős volt, hogy egyetlen mérkőzést sem hagyott ki, s nem is lehetett eltávolítani a pályáról. Pedig előfordult olyan, hogy a játékvezető eltiltotta az adott mérkőzésről. Ő ilyenkor fogta magát, bement az öltözőbe, majd elhúzta a tetőcserepet és onnan kiabált, vagy megesett az is, hogy Németh Jánosékhoz bement a kertbe, s onnan adta az instrukciókat a játékosoknak.

Van jó néhány meccs, amire szívesen emlékszem vissza. Kétszer is bekerültünk a Magyar Kupa országos főtáblájának legjobbjai közé. Így játszhattunk az NB I. B-s Kunszentmárton csapata ellen. A mérkőzés úgy alakult, hogy a rendes játékidőben döntetlen, 1:1 volt az állás, majd sajnos hosszabbításban 3:1-re kikaptunk. Amikor pedig a Bag csapatával játszottunk hasonlóképpen alakult a rendes játékidő, legnagyobb sajnálatunkra meccset végül tizenegyesekkel buktuk el. Ezen kívül nyertünk Molnár Ferenc Kupát Jánoshidán s persze bajnoki mérkőzést is. Megmaradt emlékeimben egy vesztes meccs, mert nagyon érdekesen alakult. Kunszentmárton ellen játszottunk, nagyon hideg, esős délután volt, ráadásul a köd is leereszkedett. A 90. perc előtt még 0:0 volt az állás, amikor Szabó Illés betalált a kapuba,

ám a játékvezető ezt nem vette észre a nagy köd miatt, továbbengedte a meccset. Ezek után a kunszentmártoniak lóttek kapura, azt azonban a bíró elfogadta. Így az utolsó pillanatban kikaptunk 1:0-ra.

Nemcsak futballistaként, hanem vezetőségi tagként is bekapcsolódtam később a Szászberek Sportegyesület életébe. Miután 1999-ben édesapámat hangszáldaganattal műtötték, sajnos nem tudta tovább vinni az egyesület irányítását. Ennélfogva 2000-ben Vasas László vette át ezt a pozíciót. Majd 2002-ben jómagam vállalkoztam arra, hogy édesapám nyomdokaiba lépjek. Nagyon nehéz időszak volt ez. Már-már úgy tűnt, hogy pénz hiányában nem tudunk indulni a következő szezonban, ekkor igazán mélyponton volt az egyesület. Jobb ötletünk nem lévén, elkezdtünk adományt gyűjteni a településen. Több ponton is urnákat helyeztünk el, arra kérve a lakosságot, hogy támogassa a sportegyesületet. Nagyon sokan adakoztak, így indulhattunk a bajnokságon. Ezzel egy időben megállapították, hogy a futballpályánk nem felel meg a követelményeknek. Hiányolták a kerítést, a labdafogóhálót és egyebeket. Óriási összefogásra volt szükség, hogy mindezt létrehozzuk. De most is jött a segítség. Volt, aki felajánlotta a különböző anyagokat, eszközöket, mások pedig a munkájukkal segítettek. A szurkolókkal együtt, közel hatvanan munkálkodtunk a pályán. Sajnos az utazást is egyre nehezebb volt megoldani, ám itt is segítettek bennünket. Buszra sajnos már nem volt pénzünk, sokan a saját személyautójukkal vitték a játékosokat idegenbe. Kovács Tibi, Szijjártó Pali, Göblyös Menyhért, Gortva Pista, Gyáfrás Laci, Bezzeg Laci, Donkó Pista sokat segített mindebben. Nos, valahogy így menekültünk meg 2003-2004-ben attól, hogy megszűnjön a csapat.

Jómagam még 2005-ig Szászberek színeiben futballoztam, majd még három évig Tószezen. Ha van időm, akkor már csak szurkolóként járok ki a mérkőzésekre, vagy esetleg az öregfiúk meccseken veszek részt. De jó visszaidézniem életemnek azon szakaszát, amikor akár 500-700 néző előtt bizonyíthattunk a pályán.

Alapi József

polgármester, a Szászberek Sportegyesület elnöke, egykori játékos

A XXI. században, amikor mindenhol azzal találkozunk, hogy csak az „én” számít, az egoizmus a követendő példa, nagyon nehéz megőrizni a valódi közösséget. Holott a közösségnek óriási ereje van, hiszen általa az egyén elfogadóbbá, együttműködőbbé válik, a közös célok, tervek, akár sikerek és kudarcok még inkább összekovácsolják a közösség tagjait. Az a közösség pedig, amelyért minduntalan tesszünk, amelynek aktív tagjai vagyunk egy olyan nagy kincs, melyet meg kell becsülnünk.

Szászberek életében az egyik legfontosabb közösségszervező erő a sport, az utóbbi évtizedekben ez egyet jelentett a futballal, amely pedig szorosan összefonódott Laki Imre bácsi nevével. Ő volt az, aki toborozta a fiatalságot, személyesen megkeresett mindenkit, hogy kezdjen el játszani. Mindenkihez volt egy-egy jó szava: „Te, kisfiam, nagyon ügyes vagy, gyere...” Óriási szerepe volt abban, hogy működött a serdülő, az ifjúsági és a felnőtt csapat is. 40 évig ő volt az edző, a sportegyesület „mindenesé” Szászberken. Ő tartotta rendben a pályát, locsolta, felfestette, nagyon sok feladatot ellátott, mindamellett, hogy tanácselnök is volt. Sokszor nagyon kevés pénzből, játékoshiánnyal küszködve is képes volt benntartani a csapatot a '80-as években a megyei I-ben. Nagyon sok mindent tett az egyesületért és községünkért.

Én magam is a futball, a csapat kapcsán érezhettem meg először igazán, hogy milyen fontos a közösség, hogy milyen varázslatos ereje van. Azt is megtanultam, hogy ha az egyén hibázik, az hatással van a csapatra, hiszen az egy-egy helyzetben máris a csapat hibája is, s mint ilyennek megvan a maga következménye. Felelősséget kell tehát vállalnunk egymásért.

Az 1980-as években az egyetlen sporttevékenység a labdarúgás volt, így a faluban minden fiú futballozott. Akkoriban mi nyolcan vol-

tunk fiúk az osztályban, s mindannyian rúgtuk a bőrt, ki több, ki kevesebb sikerrel. Mindenesetre 11-13 évesen bárki játszhatott a serdülőben, ám az ifjúsági, majd a felnőtt csapatba már kevesen kerültek be. Én 1983-ban lettem a Szászberek Sportegyesület serdülő csapatának tagja, végigjártam a ranglétrát, hisz játszottam az ifiben, végül a felnőtt csapatban is, mindvégig kapusként tevékenykedtem. A korosztályomból kevesen lettünk a felnőtt csapat tagjai, csapattársam volt többek között Vasas Zsolt, Pomázi Tamás, Molnár József, Gazdag Attila, Gombai József. Büszke voltam és vagyok arra, hogy része voltam a csapatnak, akkoriban ugyanis megtiszteltetés volt bekerülni a felnőttek közé. De már az is kitüntetésnek számított, ha az ember a cserepadon ülhetett, vagy ha az ifjúsági csapat valamely tagja beszélgethetett az idősebb játékosokkal. Ugyanis óriási tisztelet övezte őket, felnéztünk rájuk, példaképnek számított Donkó István, Farkas István, Kovács Tibor, Juhász László és még sorolhatnám. Később aztán, 1991-ben, átigazoltam Zagyvarékasra. Településünk sportéletébe pedig 2007-ben kapcsolódtam be ismét, amikor Vasas László, az akkori elnök hívott, hogy kezdjem újra a nagypályás futballt. Így 2007-től 2009-ig ismét aktívan fociztam itthon, ám 2009-ben egy sérülés miatt kénytelen voltam abbahagyni a sportolást. 2010 óta pedig a sportegyesület elnökeként végzem a munkámat.

Szívesen emlékszem vissza azokra az időkre, amikor aktív sportolóként vettem részt a mérközéseken. Természetesen vannak kellemes és kevésbé kellemes élményeim is egy-egy mérközéssel kapcsolatban. Annyi bizonyos, hogy serdülőként, kapusként szinte irtóztam az olyan ellenfelektől, mint Rákóczifalva, illetve a Szolnoki MÁV MTE, mivel tudtam, hogy úgyis ki fogunk kapni. Magasabb sportkultúrájuk révén rendre tíz fölött vertek bennünket. De a szomszédos települések, mint Jászsalsószentgyörgy, Újszász, Jászládány elleni mérközések is nagy küzdelemnek számítottak. Még kevésbé volt jó élmény, mikor zagyvarékasai játékosként szászberki pályára kellett lépnem. Nagyon furcsa érzés volt az, amikor a vendég öltözőbe kel-

lett mennem, nem pedig oda, ahol szinte felnőttem. Érdekes kettősség volt az, hogy amikor jól védtem akkor Zagyvarékas örült, ha pedig rosszul védtem, akkor Szászberek. De persze voltak igazán meghatározó, emlékezetes mérkőzések is. Például, amikor Szászberek a Magyar Kupa országos főtábláján bejutott a legjobb 64 közé.

Különösen jó hangulata volt annak, mikor még busszal utaztunk idegenbe. Az ifjúsági és a felnőtt csapat együtt utazott, s bizony ilyenkor akár az egész napot rá kellett szánni a futballra. Hiszen ahhoz, hogy a délutáni ifi meccsre odaérjünk esetenként már dél körül el kellett indulni, s későn érkeztünk haza. Már csak azért is, mert a meccs egy-egy helyzetét még elemeztük egy korsó sör társaságában. Az egész utazást pedig megfűszerezhette az is, ha előtte való este még a csapat együtt bulizott valamelyik diszkóban vagy kocsmában. Szegény Laki Imre bácsi megpróbálta ezt is kontrollálni, ugyanis képes volt végigjárni a csapatot a meccset megelőző este, hogy vajon a játékosai otthon vannak-e, és vajon pihennek-e a mérkőzés előtt.

Azt, hogy szoros barátságok szövődtek a csapattársak között mi sem bizonyítja jobban, hogy a játékosok meghívták egymást az esküvőjükre, a lakodalomra. A '80-as évek végén, a '90-es évek elején egymást érték a lagzik, igazi nagy lagzis világ volt az. A fiatalok pedig rendre építkezésbe fogtak, s bizony ekkor egyre-másra kalákában épültek a házak, vagyis a csapattagok, a barátok segítettek az építkezések során is.

A '80-as években nagyon jó csapat volt a mienk, úgy vélem a környéken itt volt a legmagasabb szintű foci, annak ellenére, hogy egy kis település kis csapatáról volt szó. Egy-egy hétvégén akár 400 fő is kilátogatott a meccsre. Valódi eseménynek számított egy-egy hazai rangadó, meg is adták a módját az emberek, szépen felöltöztek, s nemcsak a férfiak szurkoltak, hanem a nők is. Bár az asszonyok, a labdarúgó feleségek a sportpálya játszóteréről csak fél szemmel követték, hogy mi zajlik a pályán, mivel közben beszélgettek. De talán

nem is ez volt a fontos. Szászberek apraja-nagyja, férfiak és nők eltöltöttek együtt egy délutánt, kikapcsolódtak, jól érezték magukat. Ez az összetartás azonban nem korlátozódott csak a sportpálya területére és a meccsre, igény volt arra, hogy ezen kívül is találkozzanak a játékosok. Laki Imre bácsi idejében úgynevezett sportvacsorával zártuk a bajnokságot. A vacsorát rendszerint a Szászakku éttermében fogyasztottuk el, s természetesen a feleségek, barátnők is részt vehettek ezen a rendezvényen. A vacsora után az egész estét együtt töltöttük, táncoltunk, beszélgettünk. Ma már nem pusztán vacsorát adunk a csapatnak, hanem bált rendezünk. Többen szerették volna támogatni az egyesületet, s azzal, hogy eljönnek a bálra, a belépővel megtehetik ezt. Rendszerint sokan eljönnek, akár hetven-nyolcvan fővel is számolhatunk, s igen jó hangulatban telnek ezek az összejövetelek.

Manapság a közösség kezd átformálódni, köszönhető ez a televízió-nak, a számítógépnek, az internetnek. A különböző multimédiás eszközök háttérbe szorítják a sportot, a futballt, hiszen a fiatalok egy része szívesebben tölti a szabad idejét ezeknek az eszközöknek a társaságában. Ám mégis elmondhatjuk, hogy Szászberken még mindig van létjogosultsága a focinak, hiszen sokan vannak, akik tesznek az egyesületért, a futballért kis községünkben.

XIV.

Ahogyan ránk emlékeznek...

*Nagy György**Újszász*

1972 augusztusától 1996-ig, több mint 25 évig futballoztam Újszász csapatában. Így természetesen a negyed század alatt több mérkőzésen is játszhattam a szászberekiek ellen. Olyan nagyszerű játékosokkal ismerkedhettem meg ez által, mint Koczka Imre, Pető Sanyi, Farkas Pista, Donkó Pista, Gyáfrás Laci. A pályán sokszor szikrázott a levegő, olyan kemény csatákat vívtunk. Igazi presztízmérkőzések voltak ezek, hiszen a szomszéd településnek mindenki meg akarta mutatni, hogy mit tud. Még ha más meccsek nem is annyira, ezek mindenképpen mindkét csapatot arra sarkallták, hogy a lehető legjobb, legerősebb oldalát mutassa. Senki sem akart megszegyenülten távozni a játéktérről. Ugyanakkor a pályán kívül, a találkozók után baráti hangulatban elemeztük ki a mérkőzések egyes helyzeteit.

Ha egy osztályban játszottunk gyakran kilátogattam csapattársaimmal a szászberekie meccsre is, ha mi szombaton játszottunk, akkor vasárnap általában a pálya széléről figyeltük a sporttársak játékát. Jellemző volt, hogy az Újszász- Szászberек találkozókon 300-400 ember drukkolt, de ha Szászberекen volt a meccs, szintén ennyi szurkolóra lehetett számítani. Tehát kölcsönösen átjárt a nézőközönség a szomszédos településre, hogy biztassa csapatát, s hogy egymásnak csípős megjegyzéseket tegyenek.

S hogy mi jellemzi a szászberekiek játékát? Akarat, „erő-futball”, sportszerűség. Laki Imre bácsi taktikája a „biztos védekezés és majdcsak találunk egy gólt” elvén alapult. Imre bácsi beleplántálta a lelkesedést a csapatba, a szó legszorosabb értelmében csapatot hozott létre, akik együttműködőek, alázatosak. Sokszor

bennünket is megverték. Emlékszem, a '80-as években nekünk a bennmaradás volt a tét, s bizony kikaptunk, s ki is estünk.

Szívesen jövök Szászberekre mind a mai napig, ha barátságos vagy öregfiú meccsre hívnak. S azt is bevallhatom, hogy 1984 körül szerettem volna Szászberek csapatában játszani, igazolásom is van itt, ám végül mégis Újszászon maradtam.

A futballnak köszönhetően sokakat ismerek Szászberekről, s nemcsak a labdarúgókat, hanem azok családját is, hiszen úgy, mint nálunk, itt is hagyományozódik a foci szeretete apáról fiúra.

Boros György

Besenyszög

1977-ben lettem Besenyszög igazolt játékosa, ennél fogva volt alkalmam figyelemmel kísérni a szászberek játékát a futballpályán.

Nagyon sokáig kizárólag saját utánpótlására támaszkodott a Szászberek SE, többek között ebben rejlett a csapat ereje, elszántsága, hisz jól ismerték egymást. Mindig nagyon készültek a mérkőzésekre. Már csak azért is, mivel Szászberek korábban Besenyszöghöz tartozott, s mindkét csapat meg akarta mutatni, hogy mit tud. Hazai pályán általában ők győztek. Akkoriban még a pályájuk nem volt olyan jó, mint most. Csak úgy pattogott a labda a zombékos ösgyepen!

Több esetben is nagyon szoros eredménnyel zártuk a meccset. Volt olyan mérkőzés, a '90-es években, hogy az első félidőben 3:0-ra vezettünk, ám aztán Imre bácsiék úgy összekapták magukat, hogy két gólt is lőttek a második félidőben.

Laki Imre mindig is nagy hőfokon tartotta a játékosait, nem volt helye a lazaságnak. Kitartó, jó közösséget formált a fiaiból. Az is igaz, hogy kevés idegenlégiósuk volt, s ha igazolt is valakit Imre bácsi, az

biztos, hogy megbízható, minőségi játékos kellett, hogy legyen. Így került Bezzeg Laci, Göblyös, Szabó Illés csapatához Farkas Pista. Alapvetően a védekezés jellemezte őket, vagy 1:0-ás győzelmeket arattak. A két pontos rendszer így sokkal kedvezőbb volt számukra, mint a három pontos.

A meccsek felfokozott hangulatban zajlottak, s nemcsak a játéktéren volt érezhető a feszültség, hanem azon kívül is. A szurkolók, főleg a hazai mérkőzéseken nagy hanggal buzdították a csapatot. Emlékszem megtörtént az is, hogy egy néni esernyővel nyúlt be a pályára a mi, besenyőzi focistánkért, annyira elkapta a hevület.

Bár a futballpályán küzdöttünk, harcoltunk, mégis tiszteltük, becsültük egymást.

Erdélyi Ernő

Zagyvarékas

Az én életutam szinte párhuzamosan futott Laki Imréével. 37 éves koromig futballoztam, majd később a zagyvarékas labdarúgó-szakosztály vezetője lettem. Imrét 1957 óta ismertem, az akkoriban még járási labdarúgó bajnokságokon fociztunk egymás ellen. Zagyvarékas és Szászberrek, a két szomszédvár kezdettől fogva rivális volt.

1965-ben egy igen kiélezett helyzetben nézeteltérésem támadt a pályán Laki Imrével, amiért fegyelmet kaptam, s 6 hónapra eltiltottak. Ekkoriban egyébként Varga Ferenc volt az edző, és számon is kérte rajtam, hogy miért tettem, amit tettem. Ennek ellenére természetesen a pályán kívül nagyon jó kapcsolatban voltunk Imrével, tiszteltük egymást.

A szászberkiek szívvel-lélekkel játszottak. Előfordult olyan mérkőzés, amikor Molnár Gyuszi alig 15 perc alatt két gólt is rúgott, alig bírtunk kiegyenlíteni. Harcoltunk, küzdöttünk egymással, szinte felszántottuk a pályát.

Jól emlékszem még a Balik, a Koczkák és az öreg Göblyös játékára. Arra, hogy Juhász Laci intelligenciája a futballpályán is megmutatkozott. S emlékszem arra is, hogy Csajbók és Laki Imre között folyton vita volt a pályán.

Zagyvarékas és Szászberek abban az időben egy gazdaság volt, egy termelőségvetkezettel. Budai Kálmán nagyra becsülte Imre tettekeszégét, azt, hogy mindent megtett a csapatáért. Budai pedig szívesen támogatta, segítette Szászberket, olykor többet megtett értük, mint Zagyvarékasért.

Annyi bizonyos, hogy Laki Imre éltette a futballt, s azért élt, hogy mindig legyen labdarúgás az alig 1000 lakosú községben.

XV.

A szurkolók

Hadas Miklós és Karády Viktor cikkében olvasható a következő idézet: „A futball igazi tömegsport. Nem csupán a szurkolók száma, hanem heterogén társadalmi összetétele következtében is, ahol jelentős embertömegek egy zárt tér interaktív helyzetében egy szimbolikus harc közvetett résztvevőivé válnak. A szurkoló nem (első sorban) az egyéni versenyzőnek drukkol annak egyéni kvalitásai (illetve a sportoló és a szurkoló közötti esetleges viszony) alapján, hanem egy csapat által reprezentált közösséggel azonosul.”

Már a 19. és a 20. század fordulóján, ahogyan ma is, a világ egyik legnépszerűbb sportja képes volt tömegeket megmozgatni. S ennek a tömegnek van egy rétege, amely bármit megtenne kedvenc focicsapatáért, ők a törzsszurkolók.

Természetesen a Szászberek Sportegyesület futballcsapatának is megvannak a maga drukkerai, akik igyekeznek minden mérkőzésre kilátogatni, sőt akár képesek áldozatokat is vállalni az együttesért. Ki ne emlékezne például Tajti Balázs bácsira, aki azon túl, hogy a csapatnak szurkolt, a mérkőzések előkészítésében is rendszeresen részt vett, felfestette a pályát, helyére állította a szögletászlókat és fölrakta a hálót a kapukra.

De persze nemcsak a férfiak támogatják a futballt, a focistákat, hanem a nők, az asszonyok is, igaz ők egy kicsit másként.

Laki Imre éppen ezért köszöntötte a hölgyeket is az 1998. november végi záró banketten: „Legelőször a feleségeknek, a menyasszonyoknak és barátnőknek tolmácsolom a sportszerető szászberekiek háláját, elismerve áldozatvállalásukat és türelmüket.”

XVI.

Szászberek Sportegyesület napjainkban

A Szászberek Sportegyesület számára mindig is fontos volt, hogy arra ösztönözze a lakosságot, hogy rendszeresen sportoljon. Ha lehetséges, akkor manapság, a XXI. században, ebben a felgyorsult világban még inkább szükség van a jó erőnlétre, arra, hogy valóban egészségesen éljünk. Mindenki tudja, hogy a helyes táplálkozás mellett mennyire fontos a rendszeres testedzés. Településünkön pedig évtizedek óta a legnépszerűbb szabadidős és sportolási tevékenység a futball. A futballpálya azonban helyt ad a mérkőzéseken kívül más rendezvényeknek is, melyek szintén összehozzák a falu lakosságát.

2011-ben került először megrendezésre a Laki Imre Emléktorna, a futbalszerető, a szászbereki labdarúgásért oly sokat küzdő Laki Imre bácsi emlékére. Akkor Zagyvarékas, Újszász, Jászsalsószentgyörgy és Szászberek mérkőzött meg egymással. A játék Zagyvarékas győzelmével zárult.

2012-ben a sport és az egészséges életmód jegyében két egész napos program várta a település lakosságát. A júliusban megrendezett Bioritmus napon a pályára látogatók az általános szűrővizsgálatokon kívül (vércukorszint- és vérnyomásmérés) részt vehettek talpdiagnosztikán, íriszdiagnosztikán, megismerkedhettek a látásjavító szemtornával s a különböző jogafajtákkal is. A nap folyamán többek között sor került erőnléti szintfelmérésre, egészséges ételek főzésére is.

2012 szeptemberében a II. Laki Imre Emléktorna szintén megmozgatta a falu lakosságát, sokan kilátogattak a futballpályára. Besenyszög, Újszász, Jászsalsószentgyörgy és Szászberek játékát láthatták ekkor a nézők.

2013 szeptemberében pedig az Egészséges életmódra nevelő hétvégi sportprogramok megvalósítása Szászbereken project keretében ke-

rült sor a III. Laki Imre Emléktornára. A rossz idő ellenére a korábbi évekhez hasonlóan sokakat vonzott a rendezvény. A szurkolók Újszász győzelmének örülhettek.

Ez a kiadvány, mely része a project megvalósításának, többek között megmutatja azt is, hogy a sport kiváló közösségépítő tevékenység is. A sport, illetve az ehhez kapcsolódó különböző rendezvények elsőrendű kikapcsolódási lehetőséget nyújtanak a családok, sőt az egész település számára.

Utószó

„...you base football player!” - „...te hitvány futballista!”

E szavakat a XVI-XVII. század kiváló reneszánsz drámaírója, Shakespeare Lear király című tragédiájában olvashatjuk. S ez azt bizonyítja, hogy nemcsak a mindennapi életben találkozhatunk a legnépszerűbb labdajátékkal, hanem a szépirodalomban is. Sőt az írók gyakran választják alkotásuk témájának a labdarúgást. A magyar irodalmi példák közül eszünkbe juthat Mándy Iván A pálya szélén vagy Eszterházy Péter Utazás a tizenhatos mélyére című műve.

„Én sose lettem néző, mindig játékos maradtam. Ha meccset nézek (és bizonyos értelemben nem tudok meccset nem nézni; ha van, nézem), akkor sem tudok néző lenni, mindig belül vagyok, ott bent a téglalapon belül, nem úgy romantikusan, hogy azt képzelném (mint mindannyian gyerekkorunkban), egy vagyok a játékosok közül, nem álmodozom, hogy én vagyok Puskás (Sztójcskov, Cruyff, Beckenbauer), rögzítem csupán a helyem a világban: ott belül. A játékot a játékból látom (vagy nem látom). (...)

(...) Szenvedélyesen kötődött a focihoz. És úgy tudott drukkolni, hogy ott utána fű nem nőtt. Többször kivezették a pályáról. Ilyenkor dülva-fúlva távozott, a káromkodás határán, de még innét, hihetetlen leleménnyel tudta gyalázni a bírót meg az ellenfelet. Az volt benne a zseniális, hogy úgy szidta őket, mintha régi, személyes ismerősük lett volna, akinek most váratlan csatlakoznia kell bennük, és ez valóban zavart tudott kelteni, egy védő megtorpant vagy csak fölnézett, eltűnődött, rövid lelkiismeret-vizsgálatot tartott – és ez már elég is volt a 'mieinknek'. (...)

(...) Anyám se volt képes fölfogni a lesszabályt. Pedig igyekeztünk beleverni, mindhiába. Olyan boldogan kuncogott, hogy nem érti, és hogy nem értjük, hogy mért nem érti. Én sem értem, és úgy nézett ránk, mintha jó fiai volnánk.”

Mint ahogyan az Eszterházy-regény szereplőinek életét, úgy a szászberekiek életét is meghatározta a futball, mindenkinek része volt/

van benne, így vagy úgy; játékosként, vezetőként, edzőként, drukkerként, édesanyaként, feleségként. Ha akarjuk, ha nem a labdarúgás jelen van életünkben.

Ez a kiadvány pedig nem készülhetett volna el a település támogató segítségével nélkül. Sokan nyújtottak segítséget az anyaggyűjtésben, a tanácsadásban, az útmutatásban, sokan pedig fényképekkel járultak hozzá a könyv gazdagabbá, színesebbé tételéhez.

Felhasznált irodalom jegyzéke

Hoffer András: Lehel Futballkrónika

I. Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Képes Labdarúgó Kalauz 1992-93

III. Jászkun Foci Kalauz (1999-2000)

Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Levéltár

Jász-Nagykun-Szolnok Megye Labdarúgó Könyve 1995

Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Néplap archívum

Nemzeti Sport

Nemzeti Sport labdarúgó adatbankja

Dr. Mosonyi Sándor: Alattyán sporttörténete

Rátfai József: Egy sportvezető naplójából

„RIA! RIA! HUNGÁRIA!” Magyarország labdarúgó-válogatottjának története

Stadion

Szabó József: 50 éves a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Labdarúgó Szövetség

Szolnoki MÁV-MTE '75 Krónika

Új Néplap archívum

Vándor Kálmán: Labdarúgó világbajnokságok

Varga Ferenc: Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Sport Életrajzi Almanach I.

Varga Ferenc: Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Sport Életrajzi Almanach II.

Mellékletek

Tabellák

Közép-magyar Labdarúgó Alsövetség Bajnoki táblázata, 1950. június 20. (II. osztály, IV. csoport)

1.	Szol. KIOSZ	22	17	2	3	69:31	36
2.	Jászberény	22	18	-	4	70:33	36
3.	Jászfákóhalma	22	16	2	4	62:30	34
4.	Szol. L. IV.	22	14	2	6	64:43	30
5.	Jászkisér	22	13	2	7	50:43	28
6.	Zagyvarékas	22	10	1	11	22:39	21
7.	Jászárokszállás	22	9	-	12	24:35	20
8.	Felsőszászberek	22	10	-	12	26:53	20
9.	Jászapáti II.	21	6	2	13	31:59	14
10.	Tiszabura	22	5	2	15	28:43	12
11.	Tiszaroff	Visszalépett					
12.	Újszász	Visszalépett					

1953. megyei II. osztályú bajnokság végeredménye

1.	Jászberényi Petőfi	16	13	1	2	69:9	27
2.	Jászárokszálási SK	16	13	-	3	39:11	26
3.	Jászapáti Lokomotív	16	12	-	4	51:25	24
4.	Jászfákóhalmai SK	16	8	2	6	36:40	18
5.	Szászberek SK	16	6	3	7	26:24	15
6.	Jászfényszaru SK	16	7	-	9	16:36	14
7.	Jászladányi Traktor	16	2	3	11	20:55	7
8.	Jászkiséri Traktor	16	3	1	12	22:53	7
9.	Tiszasülyi Traktor	16	3	-	13	14:46	6
10.	Szolnoki Honvéd II.	Törölve					

Járási „Szolnoki” Csoport 1959/1960

1.	Újszászi Törekvés	18	16	1	1	57-13	33
2.	Rákóczi falva	18	14	1	3	46-15	29
3.	Zagyvarékas	18	10	4	4	28-27	24
4.	Tószeg	18	10	3	5	34-18	23
5.	Szajol	18	8	2	8	33-37	18
6.	Szászberek	18	7	3	8	25-20	17
7.	Rákócziújfalú	18	4	3	11	10-37	11
8.	Csataszög	18	1	2	15	11-51	4
9.	Nagykörű	Kizárva					
10.	Kőtelek	Kizárva					

1969. megyei II. osztályú bajnokság őszi végeredménye

1.	Szászberek	30	23	4	3	57:17	50
2.	Kisújszállás	30	23	3	4	71:39	49
3.	Jászapáti	30	14	9	7	56:51	37
4.	Abádszalók	30	14	6	10	40:42	34
5.	Dózsa SE	30	13	7	10	50:35	33
6.	Zagyvarékas	30	13	7	10	52:47	33
7.	Fegyvernek	30	14	4	12	50:41	32
8.	Kengyel	30	14	6	10	55:48	32
9.	Szo. Trakt.	30	12	7	11	35:42	31
10.	Cibakháza	30	10	10	10	43:45	30
11.	Jászsószentgyörgy	30	13	3	14	43:51	29
12.	Tiszatenyő	30	9	9	12	31:49	27
13.	Jászladány	30	10	6	15	34:44	26
14.	Szajol	30	7	9	14	40:61	22
15.	Tiszaroff	Kizárva					
16.	Öcsöd	Visszalépett					

1979. megyei II. osztályú tavaszi bajnokság végeredménye

1. Szászberek	28	19	7	2	90:12	45
2. Jászfényszaru	28	20	4	4	81:30	44
3. Jászapáti	28	18	4	6	83:31	40
4. Jászladány	28	17	4	7	81:35	38
5. Jászszentandrás	28	18	2	8	82:49	38
6. Jánoshida	28	14	3	11	65:39	31
7. Jászsószentgyörgy	28	12	6	10	59:48	29
8. Jászberény V.II.	28	14	-	14	61:50	28
9. Pusztamonostor	28	15	2	11	74:71	27
10. Jászboldogháza	28	10	5	13	60:49	25
11. Jásztelek	28	10	2	16	47:77	21
12. Jászfelsőszentgyörgy	28	5	4	19	38:91	11
13. Jászdózsa	28	6	4	18	27:74	11
14. Zagyvarékas	28	4	3	21	37:94	11
15. Jászágó	28	3	1	24	28:158	7
16. Alattyán	Kizárva					

Megyei II. osztály 1988/89.

1.	Szászberek	30	21	6	3	50-10	48
2.	Besenyszög	30	17	9	4	67-27	43
3.	Újszászi Szabadság MGTSZ SE	30	16	7	7	63-39	39
4.	Kisújszállás	30	13	9	8	51-38	35
5.	Jászjákóhalma	30	12	9	9	44-29	33
6.	Jászfényszaru	30	8	14	8	45-37	30
7.	Kőtelek	30	9	11	10	50-40	29
8.	Alattán	30	9	11	10	33-33	29
9.	Tiszatenyő	30	9	9	12	38-45	27
10.	Kuncsorba	30	8	10	12	44-57	26
11.	Tiszaszőlős	30	7	12	11	38-60	26
12.	Rákócziújfalu	30	9	9	14	39-49	25
13.	Kunmadaras	30	10	5	15	45-60	25
14.	Abádszalók	30	6	13	11	29-49	25
15.	Tiszaörs	30	8	8	14	36-52	24
16.	Tószeg	30	5	6	19	35-82	16

Táblázat, 1996. június 18. Megyei II. osztály

1.	Szajol	30	18	7	5	59:17	61
2.	Szászberék	30	17	10	3	54:21	61
3.	Zagyvarékas	30	17	6	7	59:22	57
4.	Jáskisér	30	18	3	9	64:38	57
5.	Besenyszög	30	17	5	8	81:33	56
6.	Jászárokszállás	30	16	7	7	74:42	55
7.	Jászfényszaru	30	15	9	6	48:34	54
8.	Jászladány	30	14	8	8	50:40	50
9.	Jásztelek	30	14	2	14	59:55	44
10.	Jászdózsa	30	11	4	15	47:63	37
11.	Jászágó	30	10	6	14	43:67	36
12.	Jászkóhalma	30	8	5	17	33:62	29
13.	JSE II.	30	8	3	19	49:81	27
14.	Jászszentandrás	30	5	5	20	34:76	20
15.	Pusztamonostor	30	4	7	19	31:68	19
16.	Tiszajenő	30	2	5	23	31:97	11

Az 1968/69-es bajnokcsapat

Az 1978/79-es bajnokcsapat

Az 1988/89-es bajnokcsapat

Az 1999/2000-es bajnokcsapat

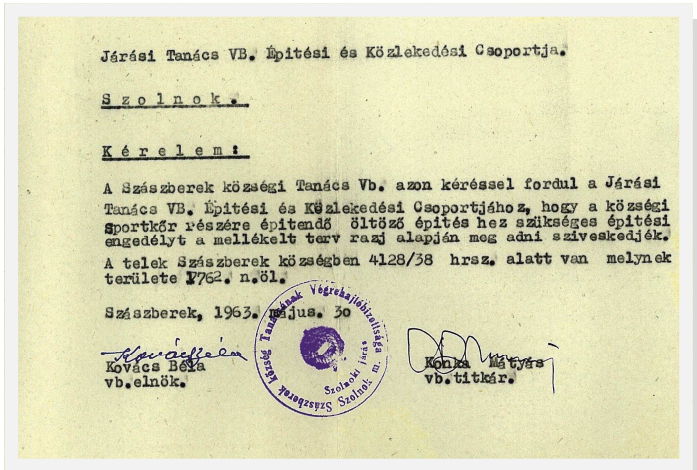

További csapattagok: Kolláth Róbert, Csendes János, Kónyár Krisztián

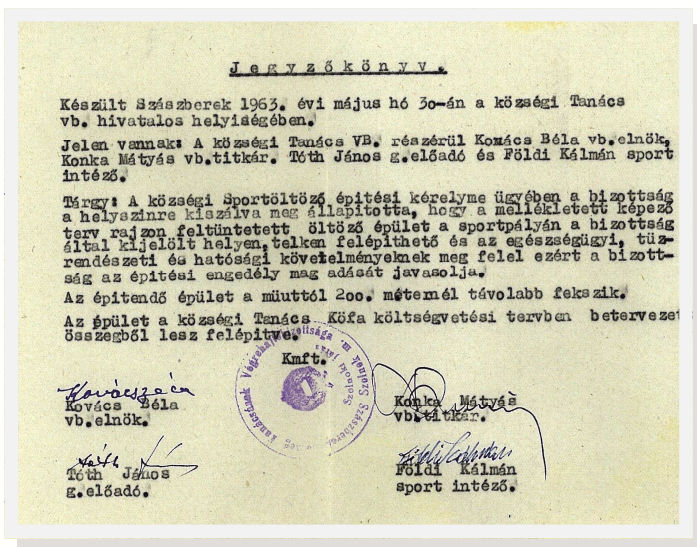
Képmelléklet

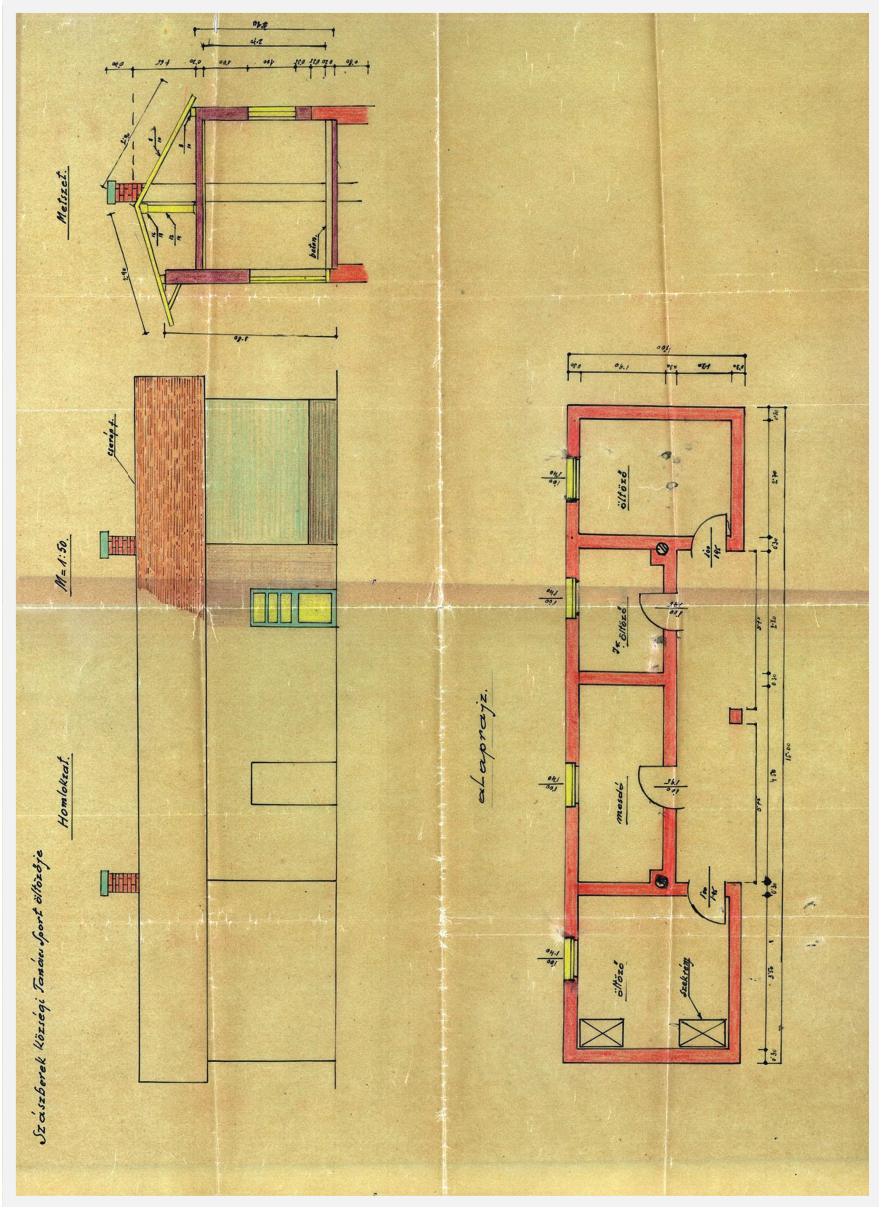
1963-ban fogtak hozzá az új sportöltöző létesítéséhez.
Az ezt igazoló dokumentumok a következők:

Kérelem

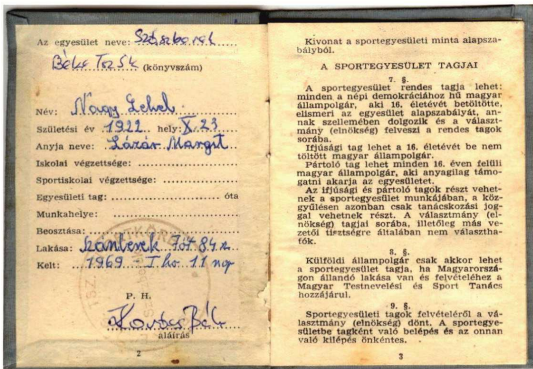
Építési engedély

Építési terv, alaprajz

Sport tagsági könyv 1969-ből

A csapat 1954 augusztusában

álló sor: Gara László, Fehér József, Lakatos János, Retter Ernő, Vidra János,
középső sor: Molnár László, Laki József, Molnár Gyula, Bali László, Nagy Árpád
lent: Laki Imre, Dienes Gáspár, Pető Miklós

Alsószászberkek csapata a '60-as években

A csapat 1965 körül

*álló sor : Pető Sándor, Balogh Ferenc, Bali Béla, Juhász László, Juhász Antal, Makai György,
középső sor: Nagy Árpád (szertáros), Gara József, Koczka László
lent : Sziráki István, Burda László, Bali János*

Szászberek focistái 1965 körül

Az 1969-es bajnoksapat

*álló sor : Balogh Ferenc, Vágó Miklós, Juhász László, Pető Sándor,
Makai György, Koczka László, Vágó József
guggolnak: Bali Béla, Juhász Antal, Nagy István, Bali János*

„Koczka” labda

A csapat az 1970-es évek elején

*álló sor : Göblyös Menyhért, Szabó Gyula, Pető Béla, Laki József, Pető Sándor,
Kormos Sándor, Burda Tibor, guggolnak, ülnek: Gara László, Bujdosó István,
Lázár Tamás, Balogh István, Pető László*

1971.
Laki József, Földi György,
Nagy Mihály

*Laki József és Földi György fejelget,
háttérben a régi öltöző*

*1974-ben készült ez a csapatkép
a Pétfürdő melletti Ösküvel vívott barátságos mérkőzés után*

Laki Imre

*Kovács Tibor elől,
cselezés közben,
háttérben Szabó Gyula,
a kapuban Pető László*

Szászberek-Abádszalók mérkőzés

A Szolnoki Cukorgyár pályáján, 1988-ban

*álló sor: Gyáfrás László, Tóth László, Alföldi László, Bezzeg László,
Kovács Tibor, Vasas László, Szabó Illés,
guggolnak: Burda Csaba, Donkó István, Farkas István, Nagy Mihály, Nagy Zoltán*

Barátságos mérkőzés 1992 körül, Romániában

Az Akkumlátorgyár focistái játék közben

Az Akkumlátorgyár focicsapata az ellenfél játékosaival

1995. Szajol futballpályáján

Laki Imre, Burda Csaba, Pomázi János, Vasas Zsolt, Göblyös Menyhért,
Rentler Tamás, Lázár László, Nagy Zoltán, Vasas László, Gyáfrás István,
Gara László, Szerencsés Guidó, Juhász Attila, Medgyes Csaba

A két szomszédvár: Jászsószentgyörgy-Szászberék

A nagyszerű kapus, Nagy Zoltán

guggolnak: Medgyes Csaba, Vasas Péter, Fehér Arnold, Kónyár Krisztián, Juhász Attila, Majzik József, álló sor: Nagy Róbert, Bezzeg László, Pomázi János, Dr. Katona Károly, Gyáfrás László, Göblyös József, Vasas László

*Vasas Zsuzsanna,
egykori polgármester is szívén viselte a szászbereki csapat sorsát*

*A 2000-es bajnokcsapat
álló sor: Vasas László, Lázár József, Rentler Tamás, Vasas Zsolt, Bezzeg László,
Dr. Katona Károly, Gyáfrás László Guggoló sor: Majzik József, Laki Róbert,
Nagy Róbert, Fehér Arnold, Juhász Attila. Középen lent: Nagy Zoltán*

A csapat tagjai 2000-ben, Jászberényben

álló sor: Dr. Katona Károly, Antal Elemér, Kónyár Krisztián, Bezzeg László,
Nagy Zoltán, Laki József
guggolnak: Pomázi János, Fehér Arnold, Gerhát Csaba, Kolláth Róbert, Vasas Zsolt

A kép 2004-ben készült, ekkor szerezte meg

Nagy Zoltán a legjobb kapus, Bezzeg László pedig a gólkirály címet
a csapat tagjai: Gortva István, Diós János, Tóth Csaba, Józsa Richárd, Lázár József,
Juhász Attila, Gyáfrás László, Lázár Attila, Vasas Péter, Zsigárdi István, Bezzeg László,
Vasas László, Szöllösi Szabolcs, Donkó Zoltán, Nagy Zoltán, Zsíros Krisztián

A csapat 2011-ben

*álló sor: Lázár Attila, Tóth Zoltán, Csikós Norbert, Tóth Tamás, Szigetvári Csaba,
Pető Sándor, Serbán József, Császi Richárd, Gyáfrás László, Túri Richárd
guggoló sor: Donkó Zoltán, Balogh Balázs, Szöllösi Szabolcs, Fehér Arnold,
Juhász Attila, Nagy Zoltán, Vasas Péter*

Az ifjúsági csapat 2011-ben

*Suki Béla, Gortva László, Cseh Arnold, Lőrincz Márk, Katona Zoltán,
Berecz Dániel, Suki Dezső, Kiss Zoltán, Bagi Lajos
guggolnak: Erdős Sándor, Juhász Roland, Kis Viktor, Kontra Zoltán, Szőke Richárd,
Karkus Ádám, Rentler Benjámin, Pomázi Zsolt, valamint edzőjük, Tózsér János*

Mérkőzés után a megérdemelt éremmel

Juhász Attila, Gyáfrás László, Tóth Zoltán, Szöllösi Szabolcs,
Pető Sándor, Fehér Arnold, Lázár Attila

Csapatkép, 2011.

álló sor: Tóth Tamás, Túri Richárd, Császi Richárd, Gyáfrás László,
Pető Sándor, Szöllösi Szabolcs, Tóth Zoltán, Lázár Attila, Alapi József
guggolnak: Fehér Arnold, Juhász Attila, Vasas Péter, Nagy Zoltán

Sportbál régen...

... és ma

A Magyar Labdarúgó Oldboys-válogatott és a Szászbereki Öregfiúk csapata 2013. május 1.

1. Laki Imre Emléktorna 2011. szeptember 10., díjátadás

Megyei II. osztály Jászsági csoport I. hely 1999/2000

Megyei II. osztály Fair Play I. hely – 2007/08

Szászberek SE utánpótlás logó

Tartalom

Előszó	5
Bevezető	7
Elnöki köszöntő.....	9
I. Szászberek rövid története	10
II. Magyar labdarúgás történetének fejezetei és a Szászberek Sportegyesület megalakulása	11
III. A Szászberek SE megalakulásának kezdete	12
IV. A Szászberek sporttelep (futballpálya) a világháború után	13
V. Világháború befejezését követő labdarúgó edzések, a sportágat irányító szervezetek létrejötte	15
VI. Szászberki Sportegyesület névváltozásai	16
VII. Futball Szászberken 1950-től napjainkig	17
1. A „Szászberek Béke Mg. Tsz. Sportegyesület” életének forradalmi időszaka, sikerei	17
2. Fent és lent, lent és fent (1970-es évek)	20
3. Átszervezések, játékmorál (1980-as évek)	23
4. A szerencse forgandó (1990-es évek)	25
5. A nehézségek leküzdése (2000-2013)	28
VIII. Kupaszereplések	34
IX. Még egy kis foci	37
X. A felnőtt csapat labdarúgói	38
XI. NB II. és NB III-as játékosaink	41
XII. Szászberek neves sportemberei	42
XIII. Ahogyan mi emlékezünk	45
XIV. Ahogyan ránk emlékeznek	70
XV. A szurkolók	74
XVI. A Szászberek Sportegyesület napjainkban	75
Utószó	77
Felhasznált irodalom jegyzéke	78
Mellékletek	79

Kiadja a Szászberek Sportegyesület
5053 Szászberek, Béke utca 1.
Felelős kiadó: Alapi József elnök

Borítóterv, arculat:
Almási László, Rab Beatrix

Nyomta és kötötte:
Kapitális Nyomda,
Debrecen, Balmazújvárosi út 14.
Felelős vezető:
Ifj. Kapusi József ügyvezető

*Ez a könyv a Szászberek Sportegyesület ingyenes kiadványa,
kereskedelmi forgalomba nem hozható!*

DARÁNYI IGNÁC TERV

ÚJ MAGYARORSZÁG Európai Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Alap:
VIDÉKFEJLESZTÉSI PROGRAM a vidéki területekbe beruházó Európa
2007–2013

'75